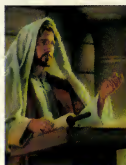
151. ÅRGANG ■ NUMMER 9 ■ JESU KRISTI KIRKE AF SIDSTE DAGES HELLIGE ■ SEPTEMBER 2002

LIAHONA

151. ÅRGANG ▪ NUMMER 9 ▪ JESU KRISTI KIRKE AF SIDSTE DAGES HELLIGE ▪ SEPTEMBER 2002

LIAHONA

PÅ OMSLAGET
På forsiden: Lys og sandhed, af Simon Dewey. *Bagsiden: »Hør ham«*, af Simon Dewey. Begge billeder gengivet med tilladelse fra Altus Fine Art, American Fork i Utah.

***LILLE LIAHONAS* FORSIDE**
Herrens høst, af Marilee B. Campbell. Se »›Marken er allerede hvid til høsten‹«, side 4.

ARTIKLER

ISÆR FOR UNGE

LILLE LIAHONA

SE SIDE 10

SE SIDE 2

SE SIDE 47

September 2002 151. årgang. Nummer 9
LIAHONA 22989 110
Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Helliges officielle tidsskrift på dansk.

Redaktør: Dennis B. Neuenschwander
Vejledere: J. Kent Jolley, W. Rolfe Kerr, Stephen A. West

Undervisningsafdelingen:
Adm. direktør: Ronald L. Knighton
Redaktionel leder: Richard M. Romney
Grafisk leder: Allan R. Loyborg

Redaktion:
Chefredaktør: Marvin K. Gardner
Assisterende chefredaktør: Jenifer L. Greenwoad
Redaktør: Roger Terry
Assisterende redaktør: Lisa Ann Jackson
Redaktiansmedarbejder: Susan Barrett
Tidsskriftasssistent: Collette Nebeker Aune

Design:
Grafisk leder, tidsskrifter: M. M. Kawasaki
Art Director: Scott Van Kampen
Seniordesigner: Sharri Cook
Designere: Thomas S. Child, Randall J. Pixton
Produktionsleder: Jane Ann Peters
Produktion: Reginald J. Christensen, Denise Kirby, Kelli L. Pratt, Rolland F. Sparks, Kari A. Todd, Claudia E. Warner
Digital Prepress: Jeff Martin

Tryk-og distributionsafdeling:
Leder: Kay W. Briggs
Distributionschef: Kris T. Christensen

Liahona:
Redaktør: Svend Aage Andersen
Redaktianens adresse: Translation Division, Borups Allé 128, 1. th, DK-2000 Frederiksberg, Tlf. 38 11 18 50; fax 38 11 18 51
Kirkenyt: Lene Henriksen

Tegning af abonnement eller adresseændring kan foretages enten ved henvendelse til din tidsskriftsrepræsentant eller direkte til Servicekontoret i Göteborg, Utlandagatan 24, S-412 80 Göteborg. Tlf 0046-31 77 88 976. Fax 0046-31 16 55 29. Abonnementsprisen på DKK 130 pr. år (inkl. mams og porto) betales på girokontonummer 653-2136.

Indsend manuskripter og spørgsmål til *Liahona*, Floor 24, 50 East North Temple, Salt Lake City, UT 84150-3223, USA, eller med e-mail til cur-liahana-imag@ldschurch.org

Liahona (et ord fra Mormons Bog, som betyder »kompas« eller »vejviser«) udgives på albansk, armensk, bulgarsk, cambodjansk, cebuano, dansk, engelsk, estisk, fijiansk, finsk, fransk, haitisk, hiligaynon, hollandsk, ilokano, indonesisk, islandsk, italiensk, japansk, kiribati, kinesisk, koreansk, kroatisk, lettisk, litauisk, malagassisk, marshallsproget, mongolsk, norsk, polsk, portugisisk, rumænsk, russisk, samoansk, slovensk, spansk, svensk, tagalog, tahitisk, tamilsk, telugu, thai, tjekkisk, tangansk, tysk, ukrainsk, ungarsk og vietnamesisk. (Antal numre pr. år varierer fra sprog til sprag).

For readers in the United States and Canada: September 2002 Vol. 151 No. 9. LIAHONA (USPS 311-480) Danish (ISSN 1522-9165) is published monthly by The Church of Jesus Christ of Latter-day Saints, 50 East North Temple, Salt Lake City, UT 84150. USA subscription price is $10.00 per year; Canada, $15.50 plus applicable taxes. Periodicals Postage Paid at Salt Lake City, Utah, and at additianal mailing offices. Sixty days' notice required for change af address. Include address label from a recent issue; old and new address must be included. Send USA and Canadian subscriptions to Salt Lake Distribution Center at address below. Subscriptian help line: 1-800-537-5971. Credit card orders (Visa, MasterCard, American Express) may be taken by phone. (Canada Poste Information: Publication Agreement #40017431)

POSTMASTER: Send address changes to Salt Lake Distribution Center, Church Magazines, PO Box 26368, Salt Lake City, UT 84126-0368.

»GØR HVAD ER RET«

Ved min dåb sang vi »Gør hvad er ret« (*Salmer og sange*, nr. 153), og jeg fornemmede straks, at denne salme havde betydning for mig. Ældste Richard G. Scotts budskab »Gør hvad er ret« i martsnummeret 2001 af *Liahona* (spansk) gjorde også et dybt indtryk på mig. At læse i tidsskriftet er opkvikkende.

Carlos Aníbal Guilarte,
Maracay Ward,
Maracay Stav i Venezuela

KALDELSER ER MED TIL AT FULDKOMMENGØRE OS

Da jeg blev medlem af Kirken, kendte jeg intet til kirkekaldelser. Til min store overraskelse blev jeg kaldet til at undervise de unge mænd. Trods min frygt tøvede jeg ikke et øjeblik. Det var et tyngende ansvar for mig. Men ved hjælp af bøn og tro lykkedes det de unge mænd og mig at lære guddommelige principper. Jeg har erfaret velsignelsen ved kaldelser i Kirken.

Liahona (fransk) har også være med til at styrke min tro. Da jeg opholdt mig i en landsby, hvor evangeliet endnu ikke var nået ud, hjalp *Liahona* mig med at bevare min dyd. Jeg fandt trøst, indtil jeg igen kunne vende hjem. Takket være *Liahona* er min tro vokset.

Diemo Kalambay,
Gecamines 2. Ward,
Lubumbashi Stav i Den Demokratiske Republik Congo

DET ER EN GLÆDE AT LÆSE *LIAHONA*

Jeg har kendt evangeliet, siden jeg var seks år gammel. Vi har altid haft *Liahona* (spansk) i vores hjem. Hver gang min far modtog månedens nummer, blev jeg glad, fordi jeg vidste, at jeg også kunne læse det. I dag opdrager jeg mine egne børn i evangeliet, og jeg ved, at Jesu Kristus er den eneste vej tilbage til vor himmelske Fader.

Nancy Galindo de Pérez,
Windy Ridge Spanske Gren,
Orlando Syd Stav i Florida

ET VIDNESBYRD OM JESUS KRISTUS

Det er vidunderligt at have et vidnesbyrd om Jesus Kristus. Og det er endnu bedre at fortælle andre mennesker om det vidnesbyrd. Jeg er taknemlig for at have opnået et vidnesbyrd om min Frelser ved at vælge det rette, læse i Mormons Bog og deltage i seminar. Jeg bærer vidnesbyrd om, at han lever, og at han en dag vender tilbage.

Nayanne Frota Pontes,
Sobral 1. Gren,
Sobral Distrikt i Brasilien

LIAHONA HJÆLPER ELEVER

Jeg elsker at læse *Liahona* (engelsk). De beretninger, som det indeholder, er fulde af kærlighed, håb og mod. Jeg fornemmer min himmelske Faders og Jesu Kristi kærlighed, hver gang jeg åbner det. *Liahona* hjælper mig også i min dagligdag som studerende. Det minder mig om, hvad en sidste dages hellig bør gøre.

Florence L. Ricardo,
Aurora Ward,
Burgos Stav på Filippinerne

Tålmodighed
en himmelsk dyd

Præsident Thomas S. Monson
Førsterådgiver i Det Første Præsidentskab

For en del år siden traf jeg en gammel ven, som jeg ikke havde set i lang tid. Han hilste mig med ordene: »Nå, hvordan har livet så behandlet dig?« Jeg kan ikke huske præcis, hvad jeg svarede, men hans tankevækkende spørgsmål fik mig til at tænke på mine mange velsignelser og min taknemlighed for selve livet og for privilegiet og muligheden for at tjene.

Til tider kan det samme spørgsmål få et uventet svar. For nogle år siden deltog jeg i en stavskonference i Texas. Stavspræsidenten hentede mig i lufthavnen, og mens vi kørte ind til stavscentret, spurgte jeg: »Hvordan går det så, præsident?«

Han svarede: »Jeg ville ønske, at du havde spurgt mig om det for en uge siden, for denne uge har været lidt for begivenhedsrig. I fredags blev jeg fyret fra mit arbejde, i morges fik min kone bronkitis og her til eftermiddag blev vores hund kørt ihjel. Men bortset fra det, så går det vel meget godt.«

ANVEND DYDEN TÅLMODIGHED

Livet er fuld af vanskeligheder, nogle små og andre mere alvorlige. Der synes at være et uudtømmeligt lager af prøvelser til alle. Vores problem er, at vi ofte forventer øjeblikkelige løsninger på sådanne udfordringer, fordi vi glemmer, at den himmelske dyd tålmodighed tit er nødvendig.

De råd, vi hørte i vores ungdom, er stadig aktuelle og burde følges. »Klap nu lige hesten«, »Spis brød til«, »Tag den med ro«, »Hav nu ikke så travlt«, »Følg reglerne« og »Vær forsigtig« er mere end bare banale floskler. De er udtryk for velment vejledning og erfaringens visdom.

En bil fuld af unge mennesker, der tankeløst og ubesindigt kører vildt ned ad en snoet og farlig bjergvej kan pludselig komme ud af kontrol, så vognen med dens dyrebare last kører ud over kanten og styrter ned. Det ender ofte med invaliditet, måske for tidlig død og sorg hos familien. Den muntre stund kan føre til et helt livs fortrydelse.

O, I dyrebare unge mennesker, giv livet en chance. Lær tålmodighedens dyd.

Muligvis har der aldrig været udvist større tålmodighed end den, som Job udviste, han, som i Bibelen beskrives som en retsindig og retskaffen mand. Job var tålmodigheden selv.

TIL VENSTRE: FOTO: DON BUSATH; *TIL HØJRE:* JOB, AF GARY L. KAPP

TÅLMOD I MODGANG

I tider med sygdom og smerte er der brug for tålmodighed. Hvis det eneste fuldkomne menneske, som nogensinde har levet – nemlig Jesus fra Nazaret – måtte udholde svære lidelser, hvordan kan da vi, som langt fra er fuldkomne, forvente at slippe fri fra sådanne udfordringer?

Hvem kan tælle den store skare af ensomme, ældre og hjælpeløse – de, der føler sig forladt af livets karavane, mens den ubarmhjertigt bevæger sig fremad og forsvinder bort fra dem, der funderer, undrer sig og nogle gange nærer tvivl, mens de står alene tilbage med deres tanker. Tålmodighed kan være en nyttig ledsager i sådanne svære stunder.

Af og til besøger jeg plejehjem, hvor man virkelig oplever langmodighed. Da jeg deltog i et kirkemøde på sådan et plejehjem, fik jeg øje på en ung pige, som skulle spille violin for at opmuntre de fremmødte. Hun fortalte mig, at hun var nervøs og håbede, at hun kunne gøre sit bedste. Mens hun spillede, var der en, der sagde: »Hvor er du dog køn, og hvor spiller du godt.« Buens leg på de spændte strenge og den unge piges elegante fingerbevægelser syntes at blive inspireret af den spontane bemærkning. Hun spillede vidunderligt.

Frelseren gav sit dyrebare liv, for at graven ikke skulle have nogen sejr eller døden nogen brod.

Bagefter lykønskede jeg hende og hendes dygtige akkompagnatør. De sagde: »Vi kom her for at opmuntre de svage, syge og gamle. Vores frygt forsvandt, mens vi spillede. Vi glemte vores egne sorger og bekymringer. Vi har måske nok opmuntret dem, men de har virkelig inspireret os.«

Sommetider er rollerne byttet om. Det var min kære og elskede unge ven Wendy Bennion fra Salt Lake City et godt eksempel på. For næsten syv år siden forlod hun stille dette jordiske liv og vendte tilbage »til den Gud, som gav (hende) livet.«[1] Hun havde i over fem lange år kæmpet mod kræften. Hun var altid munter, altid parat til at hjælpe andre og tabte aldrig modet. Hun drog folk til hende, som en magnet drager jernspåner til sig. Mens Wendy lå syg med mange smerter, fik hun besøg af en veninde, der følte sig deprimeret over sine egne problemer. Nancy, Wendys mor, som vidste, at Wendy havde mange smerter, syntes, at veninden blev lidt for længe. Da veninden var gået, spurgte hun Wendy, hvorfor hun havde ladet hende blive så længe, når hun nu selv havde så mange smerter. Wendy svarede: »Det jeg gjorde for min veninde betød langt mere end de smerter, jeg havde. Hvis jeg kan hjælpe hende, så er det rigeligt smerterne værd.«

FRELSERENS TÅLMODIGHED

Wendys holdning minder om ham, der bar verdens sorger, som tålmodigt led frygtelige smerter og skuffelser, men som, med blide skridt fra sine sandalbeklædte fødder, trådte hen til manden, som havde været blind fra fødslen, og gjorde ham seende. Han gik hen til den sørgende enke fra Nain og opvækkede hendes søn fra de døde. Han travede op ad Golgatas stejle skrænt, bærende på sit eget frygtelige kors, uden at ænse de spottende og hånende tilråb, som fulgte ham. For han havde en aftale med sin guddommelig skæbne. Han opsøger os, hver enkelt af os, med sine lærdomme. Han opmuntrer og inspirerer til at gøre godt. Han gav sit dyrebare liv, for at graven ikke skulle have nogen sejr eller døden nogen brod, så vi kunne få det evige liv som gave.

Denne lidelsernes mand, kendt med sygdom, blev taget ned fra korset og lagt i en lånt grav, opstod om morgenen den tredje dag. Hans opstandelse blev opdaget af Maria og den anden Maria, da de kom ud til graven.

TIL VENSTRE: KORSET REJSES, AF JAMES J. TISSOT; TIL HØJRE: »HVORFOR LEDER I EFTER DEN LEVENDE BLANDT DE DØDE?« AF ROBERT T. BARRETT

Hans opstandelse blev opdaget af Maria og den anden Maria, da de kom ud til graven. To engle spurgte: »Hvorfor leder I efter den levende blandt de døde? Han er ikke her, han er opstået.«

Den store sten foran indgangen var rullet bort. To engle i hvide klæder, som stod derinde, spurgte: »Hvorfor leder I efter den levende blandt de døde? Han er ikke her, han er opstået.«[2]

Paulus skrev til hebræerne: »Så lad da også os, som har så stor en sky af vidner omkring os, frigøre os for enhver byrde og for synden, som så let omklamrer os, og holde ud i det løb, der ligger foran os.«[3]

ANDRE EKSEMPLER PÅ TÅLMODIGHED

Muligvis har der aldrig været udvist større tålmodighed end den, som Job udviste, han, som i Bibelen beskrives som en retsindig og retskaffen og gudfrygtig mand, der holdt sig fra det, der var ondt.[4] Han var velsignet med rigdom i overflod. Satan fik tilladelse af Herren til at friste Job. Og stor var Jobs elendighed, frygtelige var hans tab og forpint var hans liv. Hans hustru opfordrede ham til at forbande Gud og dø. Hans svar var udtryk for hans tro: »Dog ved jeg, at min løser lever, til sidst skal han stå frem på jorden. Når min hud er skrællet af, når mit kød er tæret bort, skal jeg skue Gud.«[5] Hvilken tro, hvilket mod, hvilken tillid. Job mistede sine ejendele – alle sammen. Job mistede sit helbred – fuldstændig. Job ærede den tillid, der var blevet vist ham. Job var tålmodigheden selv.

En anden, som udviste tålmodighedens dyd, var profeten Joseph Smith. Efter sin guddommelige oplevelse i den såkaldte »hellige lund«, hvor Faderen og Sønnen viste sig for ham, måtte han vente. Endelig, efter at Joseph havde lidt hån for sin tro i over tre år, viste englen Moroni sig for ham. Og så fulgte mere venten og tålmodighed. Lad os huske på det råd, som findes hos Esajas: »For jeres planer er ikke mine planer, og jeres veje er ikke mine veje, siger Herren; for så højt som himlen er over jorden, er mine veje højt over jeres veje og mine planer over jeres planer.«[6]

FRELSERENS OPFORDRING

I vores forjagede og hektiske verden kunne vi med fordel søge tilbage til gamle dage og lære den lektie, som vi lærte, da vi skulle over farlige, trafikerede veje. »Stop, se og lyt« lød tidens feltråb. Kan vi ikke anvende det i dag? Stop op på undergangens vej. Se op til himlen efter hjælp. Lyt efter hans indbydelse: »Kom til mig, alle I, som slider jer trætte og bærer tunge byrder, og jeg vil give jer hvile.«[7]

Han vil lære os sandheden af det smukke digt:

Livet er ægte! Livet er alvor!
Og graven er ikke det sidste stop.
Nok skal legemet blive til støv,
Men ånden, den søger højere op.[8]

Vi vil erfare, at enhver af os er dyrebar i vores ældre bror, Jesu Kristi øjne. Han elsker os inderligt.

Hans liv er et fuldendt eksempel på en, som er plaget af sorg og skuffelser, men som ikke desto mindre var eksemplet på, hvordan man glemmer sig selv og tjener andre. Den gamle børnesang genlyder stadig:

Ja, Jesus elsker mig!
Ja, Jesus elsker mig!
Ja, Jesus elsker mig!
Det står i Bibelen![9]

Og det står i Mormons Bog, og i Lære og Pagter, og i Den Kostelige Perle. Lad skrifterne vejlede jer, så vil I aldrig flakke rundt uden mål og med.

Der er dem, som i dag er arbejdsløse, pengeløse og modløse. Deres liv er plaget af sult og skuffelserne følger dem. Men hjælpen er der – ja, der er mad til de sultne, tøj til de nøgne og husly til de hjemløse.

Tusinder af tons udleveres hver uge fra vores kirkes forrådshuse – det gælder mad, tøj, hospitalsudstyr og forsyninger til jordens fjerneste afkroge og til tomme køkkenskabe og nødlidende mennesker lidt tættere på os.

Jeg bliver inspireret af den opofrelse, som får travle og dygtige tandlæger og læger til regelmæssigt at forlade deres praksis og bruge deres færdigheder på dem, der har brug for hjælp. De rejser til fjerne egne for at operere ganespalter, rette deforme knogler og helbrede syge legemer – alt sammen af kærlighed til Guds børn. De syge, som tålmodigt har ventet på lægehjælp, bliver velsignet af disse »engle i forklædning«.

TÅLMODIGHED I TYSKLAND

Jeg ville oprigtigt ønske, at I kunne flyve med mig til det østlige Tyskland, hvor jeg var har været mange gange. Da vi for nylig kørte på deres *autobahn*, tænkte jeg på dengang for næsten 35 år siden, hvor jeg på de samme motorveje kun så lastbiler med bevæbnede soldater og politifolk. Overalt halede gøende hunde i deres lænker, og stikkerne lurede på gaderne. Dengang var frihedens flamme næsten døet bort. En skammens mur sprang op, og jerntæppet sænkede sig. Håbet blev næsten knust. Men livet, det dyrebare liv, fortsatte i tro, uden tvivl. Tålmodig venten var påkrævet. Hver sidste dages helligs liv var præget af en fast tillid til Gud.

Engang var frihedens flamme næsten døet bort i det daværende Østtyskland. Tålmodig venten var påkrævet

Da jeg første gang var på besøg bag muren, levede vore medlemmer i frygt, mens de stræbte efter at gøre deres pligt. Jeg så tomme, fortvivlede ansigtsudtryk hos mange folk på gaden, men vore medlemmer udstrålede varm og smuk kærlighed. Det hus i Görlitz, som vi holdt møde i, var fuld af skudhuller fra krigens tid, men indvendig havde lederne med kærlig omsorg skabt skønhed og renhed i en ellers grim og snavset bygning. Kirken havde overlevet både en verdenskrig og den

TIL VENSTRE: FOTO: © BETTMANN/CORBIS

Først blev der ordineret patriarker, så blev der trykt kursusmaterialer. Der blev oprettet ward og organiseret stave. Kirkebygninger og stavscentre blev opført. Og så det største mirakel af alle, der blev givet tilladelse til at opføre et tempel.

kolde krig, som fulgte efter. De helliges sang opmuntrede os alle. De sang den gamle søndagsskolesang:

Synes prøvelserne svære, giv ej op.
Er det hele tungt at bære, giv ej op.
Hvis du lider sorg og klage
skal der komme bedre dage
når vi bærer høsten ind, giv ej op!

Græd blot ikke, mens du slider
og det værker i din krop.
Der skal komme bedre tider
til dem, der ej giver op![10]

Deres oprigtighed rørte mig dybt. Deres fattigdom gjorde mig ydmyg. De havde så lidt. Mit hjerte fyldtes af sorg over, at de ikke havde nogen patriark. De havde ingen ward eller stave, kun grene. De kunne ikke modtage templets velsignelser, hverken begavelse eller besegling. I lang tid havde de ikke haft officielt besøg fra Kirkens hovedsæde. Medlemmerne måtte ikke rejse ud af landet. Og dog stolede de på Herren af hele deres hjerte, og de forlod sig ikke på deres egen forstand. De anerkendte hans hånd i alle ting, og han vejledte dem.[11] Jeg stod ved talerstolen, og med tårer i øjnene og en stemme der dirrede af bevægelse, lovede jeg disse mennesker: »Hvis I vil forblive trofaste over for Guds befalinger, vil I modtage alle de velsignelser, som medlemmer i andre lande nyder.«

Da jeg den aften indså, hvad jeg havde lovet, faldt jeg på knæ og bad: »Himmelske Fader, jeg er ude i din sags tjeneste. Dette er din kirke. Jeg har udtalt ord, som ikke kom fra mig selv, men fra dig og din Søn. Vil du derfor opfylde det løfte for disse ædle mennesker.« Ordene fra

Salmernes Bog dukkede op i mit sind: »Stands og forstå, at jeg er Gud.«[12] Den himmelske dyd tålmodighed var påkrævet.

Lidt efter lidt blev løftet opfyldt. Først blev der ordineret patriarker, så blev der trykt kursusmaterialer. Der blev oprettet ward og organiseret stave. Kirkebygninger og stavscentre blev påbegyndt, fuldført og indviet. Og så det største mirakel af alle, der blev givet tilladelse til at opføre et Guds tempel, og dette blev bygget og indviet. Endelig, efter 50 års fravær, fik fuldtidsmissionærerne lov til at komme ind i landet, og de lokale unge fik lov at tjene andre steder i verden. Og som Jerikos mure smuldrede Berlinmuren og friheden, og det deraf følgende ansvar, vendte tilbage.

Vi afholdt et indvielsesmøde i Görlitz. Medlemmerne forstod betydningen af denne begivenhed. De græd, mens de sang.

Alle de dyrebare løfter, som blev givet næsten 35 år tidligere, var blevet opfyldt, bortset fra ét. Den lille by, Görlitz, hvor løftet blev givet, havde stadig ikke sin egen kirkebygning. Nu blev selv den drøm til virkelighed. Bygningen blev godkendt og opført. Dagen for indvielsen oprandt. Søster Monson og jeg holdt, sammen med ældste og søster Dieter Uchtdorf, en indvielsesceremoni i Görlitz. Der blev sunget de samme sange som så mange år tidligere. Medlemmerne forstod betydningen af denne begivenhed, som markerede den fuldstændige opfyldelse af løftet. De græd, mens de sang. De retfærdiges sang var sandelig en bøn til Herren, og den var blevet besvaret med velsignelser på deres hoveder.[13]

Da mødet var forbi, havde vi ikke lyst til at tage af sted. Men da vi gjorde det, vinkede alle til os og overalt hørtes ordene: »*Auf Wiedersehen, auf Wiedersehen*. Gud være med jer til vi ses igen.«

Tålmodighed, den himmelske dyd, havde bragt de ydmyge hellige himmelske velsignelser. Teksten til Rudyard Kiplings »Requiem« synes passende her:

Kampens støj og larm dør bort
Helte og konger falmer som løv
Men dit offer smukt og stort
skal aldrig blive til støv.
Herre, Himlens Konge, hjælp
os nu,
at vi altid kommer det
i hu.[14] □

NOTER

1. Alma 40:11.
2. Luk 24:5-6.
3. Hebr 12:1.
4. Se Job 1:1.
5. Job 19:25-26.
6. Es 55:8-9.
7. Matt 11:28.
8. Henry Wadsworth Longfellow, »A Psalm of Life«, strofe 5-8.
9. »Jesus Loves Me!« *Alexander's Gospel Songs*, samlet af Charles M. Alexander, 1908, s. 139.
10. »If the Way Be Full of Trial, Weary Not«, *Deseret Sunday School Songs*, 1909, nr. 158.
11. Se Ordsp 3:5-6.
12. Sl 46:10.
13. Se L&P 25:12.
14. »God of Our Fathers, Known of Old«, *Hymns*, nr. 80.

FORSLAG TIL SAMTALEEMNER FOR HJEMMELÆRERNE

Herunder finder du nogle eksempler på, hvordan dette budskab kan formidles.

1. Bed et medlem af familien om at udføre en opgave, som kræver, at man viser tålmodighed og beder om hjælp. Det kunne f.eks. være at lægge et indviklet puslespil, løse en vanskelig matematikopgave eller læse og forklare et svært forståeligt kapitel i skriften. Hvorfor syntes opgaven vanskelig? Hvorfor var det nødvendigt med tålmodighed for at løse den?

2. Bed et medlem af familien om at fortælle om tidspunkter, hvor Frelseren udviste tålmodighed. Drøft hvordan Jesu løfte i Matthæus 11:28 kan hjælpe et menneske med at udvikle større tålmodighed.

3. Fortæl om en episode, hvor tålmodighed har hjulpet dig, og lad resten af familien fortælle om deres oplevelser med tålmodighed. Bær vidnesbyrd om betydningen af tålmodighed.

TIL VENSTRE: ILLUSTRATION AF BRIAN CALL; TIL HØJRE: MOSES SER JAHVE, AF JOSEPH BRICKEY

Moses talte med Herren, »som det ene menneske taler med det andet«. Da jeg prøvede det samme, skete der noget vidunderligt.

ANSIGT TIL ANSIGT

Kristie Masumi King

Engang betragtede jeg Det Gamle Testamente på samme måde som eventyr – det var gode historier, som ikke rigtig havde noget med min tilværelse at gøre. De lå jo flere tusinde år tilbage i tiden og virkede meget fjernt fra min virkelighed. Men min seminarlærer elskede Det Gamle Testamente, og hans begejstring og ydmyge vidnesbyrd begyndte at give mig en større ærbødighed for disse skrifter.

En aften faldt jeg under mine studier over dette vers: »Og Herren talte med Moses ansigt til ansigt, som det ene menneske taler med det andet« (2 Mos 33:11).

Jeg læste ordene, og til at begynde med gjorde de ikke særlig indtryk på mig. Herren talte til Moses. Selvfølgelig gjorde han det. Det virkede da naturligt, at Herren skulle vise sig personligt for en af sine profeter.

Så bad jeg, og jeg begyndte at tænke dybere over det skriftsted. Jeg vidste, at min himmelske Fader ikke ville vise sig for mig den aften, men måske kunne jeg forsøge at tale til ham »som det ene menneske taler med det andet«. I det øjeblik følte jeg mig omsluttet af hans kærlighed.

Mens jeg bad, udtrykte jeg med mine egne ord, det, som jeg havde læst: »Moses talte med dig ansigt til ansigt, som to mennesker taler sammen.« Jeg stoppede op. Jeg gentog det igen og igen.

Og så slog det mig. Min indsigt var dyb, men enkel. Moses så Gud ansigt til ansigt. Pludselig virkede Det Gamle Testamente ikke så langt væk, og jeg indså, at Moses havde været et menneske – lige som jeg. Skriften blev levende i mit sind. Jeg vidste, at Moses faktisk havde levet og åndet, at han også havde oplevet udfordringer og kæmpet med manglende selvsikkerhed. Og dog havde han talt med Messias, Israels Jahve, hans Herre og Forløser – min Herre og Forløser – på samme måde, som jeg talte med min egen jordiske far.

»Himmelske Fader,« bad jeg igen, »mere end noget andet vil jeg gerne vende tilbage til dig!« Jeg afsluttede min bøn og gik i seng, mens jeg fornemmede hans kærlighed mere håndgribelig end jeg nogensinde tidligere havde gjort. □

Kristie Masumi King er medlem af BYU 162. Ward i Brigham Young University 19. Stav.

»Han elskede dem indtil det sidste«

Ældste Jeffrey R. Holland
De Tolv Apostles Kvorum

Jeg vil gerne takke jer, de trofaste medlemmer i Kirken, for opretholdelsen. Det er ikke en bagatel at »opretholde« en anden person. Ordet betyder bogstavelig talt at opretholde, eller om man vil »holde oppe«. Når vi opretholder livet, nærer vi det, vi holder det gående. Når vi støtter en ven, en nabo eller en fremmed på gaden, støtter vi, anvender vores styrke og yder hjælp. Vi støtter hinanden under øjeblikkets tyngende omstændigheder. Vi bærer hinandens byrder under livets tunge og personlige pres.

JESUS GIVER STYRKE

Som med alt andet i vores liv, er Herren Jesus Kristus vores eksempel og ideal i denne meget væsentlige opgave at sørge for støtte. Hans arm er den stærkeste, og hans udholdenhed udholder alt. Aldrig viste han den urokkelige hengivenhed tydeligere, end i de sidste timer af sit jordiske liv; timer, hvor han sikkert ønskede, at andre kunne have holdt ham oppe.

Mens det hellige måltid til den sidste nadver blev forberedt, var Jesus overvældet af dybe og inderlige følelser. Kun han vidste, hvad der lå lige forude, men måske forstod selv han ikke fuldt ud omfanget af den smerte, som han måtte gennemgå, før det kunne siges, at »Menneskesønnen steg ned under alt dette« (L&P 122:8).

Som med alt andet i vores liv, er Herren Jesus Kristus vores eksempel og ideal i denne meget væsentlige opgave at sørge for støtte.

Midt under dette måltid og med sådanne tanker, rejste Kristus sig stille og bandt et linnedklæde om sig, som en slave eller tjener ville, og knælede for at tvætte apostlenes fødder (se Joh 13:3-17). Denne lille kreds af disciple i dette netop grundlagte rige skulle snart gennemgå deres alvorligste prøve, så han tilsidesatte sine egne voksende sjælekvaler, for at han endnu engang kunne tjene og styrke dem. Det betød intet, at ingen tvættede hans fødder. I overvældende ydmyghed fortsatte han med at undervise og rense dem. Til den sidste time – og også senere – ville han være deres støttende tjener. Johannes, som var til stede og så det hele, skrev: »... han havde elsket sine egne, som var i verden, og han elskede dem indtil det sidste« (Joh 13:1).

Sådan var det, og sådan skulle det være – gennem natten og gennem smerten og altid. Han ville *altid* være deres styrke, og ingen kval i hans egen sjæl ville nogensinde holde ham fra den støttende rolle.

På denne stille, månelyse nat i Mellemøsten skulle al smerte, al hjertesorg, al knusende uret og krænkelse, som hver eneste mand, kvinde eller barn i hele menneskeheden måtte opleve, lægges på hans trætte skuldre. Men i et sådant øjeblik, hvor nogen måske snarere burde have

sagt det til ham, sagde han til os: »Jeres hjerte må ikke forfærdes og ikke være modløst!« (Joh 14:27).

»I skal sørge,« sagde han – trist, ensom, bange og sommetider endda forfulgt, »men jeres sorg skal blive til glæde … men vær frimodige, jeg har overvundet verden« (Joh 16:20, 33).

Hvordan kunne han sige det? Frimodige og glade? På en nat som denne? Han vidste, at smerten var umiddelbart forestående. Men sådanne velsignelser kom han altid med, og sådan talte han altid – lige til det sidste.

JESUS HOLDT UD OG SEJREDE

Vi kan ikke vide, hvor meget hans disciple til fulde forstod af de kommende begivenheder, men vi ved, at Kristus mødte sine sidste øjeblikke alene. I en af hans virkelig uforbeholdne bemærkninger til sine brødre, sagde han: »Min sjæl er fortvivlet til døden« (Matt 26:38). Og han forlod dem for at gøre det, som kun han kunne gøre. Verdens Lys trådte væk fra menneskenes selskab og gik ind i haven for at brydes med mørkets prins alene. Han gik fremad, knælede og faldt fremover med ansigtet mod jorden og sagde med en sjælekval, som du og jeg aldrig vil kende: »Min fader, hvis det er muligt, så lad dette bæger gå mig forbi« (Matt 26:39). Men han vidste, at den for vores skyld ikke kunne gå forbi, og at han måtte drikke det bitre bæger til sidste dråbe.

Forståeligt nok var hans disciple trætte og faldt snart i søvn. Men hvad med Kristi søvn? Hvad med hans udmattelse? Hvilken hvile eller søvn skulle styrke ham gennem en så pinefuld oplevelse? Det var ganske enkelt ikke hans bekymring i denne situation eller tilsyneladende nogensinde. Kristus vil holde ud. Han vil sejre. Han vil ikke vakle eller svigte os.

Selv da Kristus var korsfæstet regerede han med en konges velvilje og holdning. Om dem, som sårede hans legeme og udgød hans blod, sagde han: »Fader, tilgiv dem, for de ved ikke, hvad de gør« (Luk 23:34). Og den angrende tyv ved sin side lovede han paradiset. Sin elskede mor kunne han ikke vise en kærlig gestus med sine hænder. Så han ser ganske enkelt på hende og siger: »Kvinde, dér er din søn.« Så overdrager han Johannes at tage sig af hende ved at sige: »Dér er din mor« (Joh 19:26-27). Han var bekymret for andre – men især for hende – til det sidste.

Eftersom han i sidste ende må træde forløsningens vinperse alene, er han da i stand til at udholde det mørkeste øjeblik af alle og chokket af den største smerte? Denne smerte skyldtes ikke tornene og naglerne, men rædslen ved at føle sig fuldstændig alene: »Eloí, Eloí! lamá sabaktáni? … Min Gud, min Gud! Hvorfor har du forladt mig?« (Mark 15:34). Kan han bære alle vore synder *og* vores frygt og ensomhed? Han gjorde det, han gør det, og han vil gøre det.

Vi ved ikke, hvordan en så stor sorg kan bæres, men det er ikke underligt, at solen skjulte sit ansigt i skam.

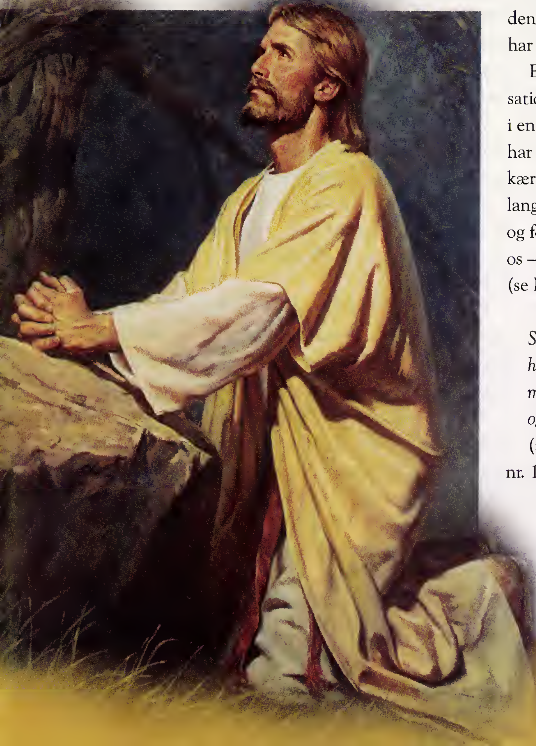
Kun hans rene kærlighed gør ham – og os – i stand til at bære alt, tro alt, håbe alt og udholde alt.

TIL VENSTRE: FOTOILLUSTRATION AF ELDON K. LINSCHOTEN; *TIL HØJRE:* DEN *STØRSTE AF ALLE* AF DEL PARSON

Ikke underligt, at forhænget i templet blev flænget. Ikke underligt, at selve jorden rystede ved dette fuldkomne barns trofasthed. Og mindst én romersk høvedsmand, som så alt dette, fornemmede noget af betydningen. I ærefrygt udtalte han erklæringen, der vil stå for evigt: »Sandelig, han var Guds Søn« (Matt 27:54).

KRISTI RENE KÆRLIGHED OPHØRER ALDRIG

Livet har sin del af frygt og fiasko. Sommetider kan man ikke helt leve op til det, man gerne vil. Sommetider har vi tilsyneladende både indadtil og udadtil ingen styrke til at fortsætte. Nogle gange svigter andre os, eller økonomien og omstændighederne svigter os. Livet kan med dets problemer og sorger give os en følelse af, at vi er meget ensomme.

Men når vi møder svære tider, vidner jeg om, at der er noget, der aldrig nogensinde vil svigte os. Noget, der alene vil klare prøven – til alle tider, i alle prøvelser, i alle vanskeligheder og i alle overtrædelser. Et ophører aldrig – og det er Kristi rene kærlighed.

»(Jeg) erindrer«, siger Moroni til verdens Frelser, »at du har sagt, at du har elsket verden således, at du har nedlagt dit liv for verden … Nu ved jeg,« skriver han, »at den kærlighed, som du har næret for menneskenes børn, har været sand kærlighed« (Ether 12:33-34).

Efter at Moroni så en uddeling dø ud, og en hel civilisation tilintetgøre sig selv, citerer han sin far for alle, som i en senere tid vil lytte i »de sidste dage«: »Dersom I ikke har kærlighed, er I intet« (Moroni 7:46). Kun Kristi rene kærlighed vil få os til at lykkes. Kristi kærlighed, er langmodig og velvillig. Kristi kærlighed, er ikke opblæst og forbitres ikke. Kun hans rene kærlighed gør ham – og os – i stand til at bære alt, tro alt, håbe alt og udholde alt (se Moroni 7:45).

Sin kærlighed så dyb og skøn,
han tilbød alle, datter, søn,
modtag alt, hvad han giver dig
og aldrig giv som svar et »nej.«

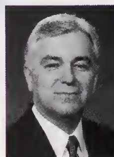
(»Han elsked' os, vor Fader stor,« *Salmer og sange*, nr. 111).

Jeg vidner om, at Kristus elsker os, som er i verden, og han elsker os til det sidste. Hans rene kærlighed svigter os aldrig. Ikke nu. Aldrig. Aldrig. □

Fra en tale holdt ved oktoberkonferencen 1989.

Min ven og medtjener

Luan Felix da Silvas eksempel

Ældste Claudio R. M. Costa
De Halvfjerds

Når jeg tænker på Frelserens lignelse om fårene og gederne og på hans vidunderlige løfter til dem, der tjener ham (se Matt 25:31-46), så ser jeg en dreng ved navn Luan for mig.

Jeg traf Luan første gang ved en lejr for unge mænd i februar 2001 i Recife i Brasilien. I Brasilien var det tid for det store karneval – en højtid, der har udviklet sig til fire dages løssluppen fest. Under karnevalet arrangerer stavene ofte ungdomskonferencer og lejre for at give de unge sidste dages hellige et sjovt og lærerigt alternativ. I min egenskab af præsident for Det Nordbrasilianske Område besøgte jeg sådan en lejr for unge mænd i Boa Viagem Stav i Recife i Brasilien.

Da jeg så Luan første gang, lagde jeg mærke til, at han var meget tynd og ikke havde et eneste hår på sit hoved. Jeg lagde også mærke til, at han havde mange venner. Og jeg erfarede, at han lige var fyldt 12 og skulle ordineres til diakon på lejren.

Jeg erfarede også, at Luan havde knoglekræft i sit venstre ben. Faktisk havde han lige inden lejren fået at vide, at kræften spredte sig så hurtigt, at hans ben straks skulle amputeres. Men fordi Luan så gerne ville modtage Det Aronske Præstedømme på lejren og spille fodbold med sine venner for sidste gang, gik lægen med til at udskyde operationen en uge.

Luan, der var omgivet af sine brødre i Kirken, strålede af glæde. Da Luan var blevet ordineret i præstedømmet om søndagen, bar han et smukt vidnesbyrd om sin tro på evangeliet og sin taknemlighed for Frelserens kærlighed.

Jeg hilste på Luan, og vi blev hurtigt venner. Efter operationen besøgte jeg ham i hans hjem sammen med hans biskop, Ozani Farias, og hans stavspræsident, Mozart B. Soares. Disse gode ledere var en velsignelse for Luan. De var altid parate til at trøste, støtte og hjælpe ham.

Jeg følte Ånden meget stærkt i Luans hjem. Luan og hans mor og søstre var blevet medlemmer af Kirken otte måneder tidligere. Der var ingen far i hjemmet, og Luans mor arbejdede hårdt for at forsørge sin familie. Deres lille hjem var pænt og rent, og jeg vidste, at det beskedne hjem husede en helt speciel familie.

Under vores besøg lagde vi mærke til, at familien manglede mange grundlæggende fornødenheder. For eksempel måtte Luan sove på en ubekvem sofa, fordi han ikke havde nogen seng. Men da vi spurgte familien, hvad de havde brug for, svarede de: »Vi har evangeliet, vore venner i Kirken og en lykkelig familie. Tak, men vi har ikke brug for andet.«

Kort tid efter vores besøg forværredes Luans tilstand, og hans læger fandt en stor svulst nederst på rygraden. Den kunne ikke opereres væk, så Luan måtte på hospitalet for atter at få kemoterapi.

En aften, da præsident Soares og jeg besøgte Luan på hospitalet, kunne vi se, at han havde mange smerter. Han stillede os mange spørgsmål, som for eksempel: »Hvad er døden?« og »Hvordan er det at dø?«

Jeg forklarede, at døden er en del af evigheden, og at døden ikke er en dør, der lukker sig, men en dør, der åbner sig, så vi kan vende tilbage til Guds nærhed. Luan forstod det og smilede. Han sagde, at nu var han parat. Så bad han os om at give ham en velsignelse, og det gjorde vi.

FOTOS: VENLIGST UDLÅNT AF MOZART B. SOARES

I sengen ved siden af Luan lå en 14-årig dreng ved navn Pedro. Nu bad Pedro os også om at give ham en velsignelse. Jeg spurgte ham, om han troede på Jesus Kristus, og han sagde, at det gjorde han. Vi forklarede ham, hvad præstedømmet er, og at vi gav ham en velsignelse i Jesu Kristi navn. Han lukkede øjnene og smilede, mens vi velsignede ham. Derefter bad en 18-årig pige os om også at velsigne hende.

Jeg fandt ud af, at Luan og hans mor havde trøstet Pedro og mange andre af de unge kræftpatienter og deres forældre. Da jeg forlod hospitalet den aften, følte jeg mig opbygget af at have set Luan og hans mor, der, skønt de selv var plaget, havde fundet styrke til at besøge andre og trøste dem.

Da præsident Soares spurgte Luan, hvad han havde lyst til, når han forlod hospitalet, svarede han, at han gerne ville udføre stedfortrædende dåb i templet i Recife i Brasilien. Da Luan blev udskrevet fra hospitalet, hjalp præsident Soares og biskop Farias ham med at få opfyldt sit ønske. Luan udførte så mange dåb, som hans kræfter tillod. Og da dagen i templet var forbi, strålede han af glæde, fordi han havde haft mulighed for at gøre noget for andre, skønt han selv havde svære smerter.

Luan Felix da Silva døde den 20. august 2001. Når jeg tænker på min ven og medtjener, kommer jeg i tanker om Frelserens ord:

»Kom, I som er min faders velsignede, og tag det rige i arv, som er bestemt for jer …

For jeg var sulten, og I gav mig noget at spise, jeg var tørstig, og I gav mig noget at drikke, jeg var fremmed, og I tog imod mig, jeg var nøgen, og I gav mig tøj, jeg var syg, og I tog jer af mig …

Og kongen vil svare dem: Sandelig siger jeg jer: Alt, hvad I har gjort mod en af disse mine mindste brødre, det har I gjort imod mig« (Matt 25:34-36, 40). □

Luan holdt aldrig op med at tjene. Mens han havde svære smerter, besøgte han templet i Recife i Brasilien. *Indsat:* Luan sammen med ældste Costa, biskop Ozani Farias og sin mor.

»ENKLE OG TYDELIGE SANDHEDER«

Unge mænd og piger anvender de seks V'er

Ved en særlig fireside den 12. november 2000 talte præsident Gordon B. Hinckley til Kirkens unge og Unge Voksne (se »En profets råd og bøn for ungdommen«, Liahona, *april 2001, s. 30-41). Hans budskab var centreret omkring seks principper – seks V'er – som skulle hjælpe de unge med at træffe rigtige valg og tackle udfordringer i verden i dag. Vi har bedt unge mennesker om at fortælle om de oplevelser, som de har haft med at anvende præsident Hinckleys råd. Det følgende er nogle af de mange svar, vi modtog.*

Det havde været en lang uge. Jeg ankom sent til transmissionen af firesiden og kæmpede med at skyde tanker om eksamen, lektier, arbejde og venner fra mig. Jeg håbede, at profetens ord på en eller anden måde kunne trænge gennem alle disse bekymringer og nå ind i mit hjerte.

Åh, hvor jeg dog håbede på og stille bad om hjælp til at koncentrere mig om profetens ord. Og min bøn blev besvaret. Jeg ankom til firesiden med forvirrede og bekymrede tanker. Men da jeg gik, havde jeg fået nyt syn på livet og nogle enkle, tydelige sandheder – en opskrift på lykke.

Vær taknemmelig, vær dygtig, vær ren, vær sand, vær ydmyg og vær bønsom. Hvor er det dog enkle udtalelser. Og hvor kan de betyde meget i mit liv!

Jeg ved, at dette evangelium rummer sandheder, som savnes andre steder. Jeg ved, at profeten elsker mig. Jeg er taknemmelig for, at vor himmelske Fader og Frelseren elsker os nok til at give os specifik og individuel vejledning gennem bøn og gennem vores profets ord. Det er enkelt, tydeligt og sandt.

Lisa Ware, 19 år,
Rochedale Ward,
Eight Mile Plains Stav i Australien

VÆR TAKNEMMELIG

»Vanen med at sige tak er tegnet på en dannet mand eller kvinde … Vær taknemmelige for jeres forældre, som holder så meget af jer, og som har arbejdet virkelig meget for at forsørge jer« – Præsident Gordon B. Hinckley

Da jeg havde læst præsident Hinckleys tale, følte jeg en sær blanding af glæde og bedrøvelse. Jeg går i gymnasiet. Mine forældre betaler alle udgifter til min skole. Jeg troede, at det var en selvfølge. Jeg troede også, at det var en selvfølge, at de skulle købe mit tøj, min mad og alle andre fornødenheder til mig. Jeg troede, at det var normen. Jeg brugte næsten aldrig ordet *tak.* Hvis jeg ikke fik det, jeg ville have, blev jeg vred. Men efter at have læst talen, føler jeg mig flov. Jeg har indset, at jeg er heldig at have alt det, som jeg har.

FOTO AF PRÆSIDENT HINCKLEY: JED A. CLARK

Vær taknemmelig

Jeg synes, at ordet *tak* er et dejligt ord.

Aya Chikano, 13 år,
Kariya Ward,
Okazaki Stav i Japan

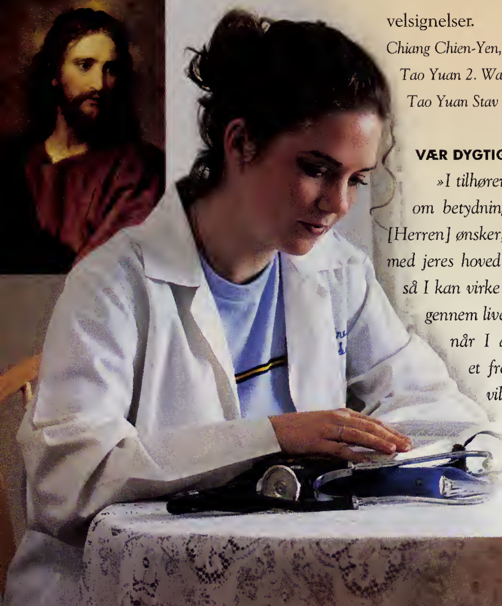
»Tak Herren for hans vidunderlige kirke, gengivet i denne storslåede tid i historien. Tak ham for alt, hvad den tilbyder jer. Tak ham for venner og kære, for forældre og brødre og søstre, for familien. Lad en taknemmelig ånd lede og velsigne jeres dage og nætter« – Præsident Gordon B. Hinckley

Da jeg var lille, opsøgte jeg ofte min forældre og andre familiemedlemmer for at få noget. Men fordi jeg var så lille, var jeg ikke klar over, at jeg skulle sige »tak«. Jeg forstod ikke, hvad taknemlighed var. Men efterhånden som jeg blev ældre, fik jeg langsomt en forståelse af taknemlighed. På samme måde er det med vores indstilling til Gud. Der er dem, som henvender sig til Gud i bøn, og Gud giver os svar og velsignelser, men af og til viser vi ikke taknemlighed. Hvis vi oprigtigt takker Gud, vil vi helt sikkert modtage større velsignelser.

Chiang Chien-Yen, 14 år,
Tao Yuan 2. Ward,
Tao Yuan Stav i Taiwan

Vær dygtig

VÆR DYGTIG

»I tilhører en kirke, som belærer om betydningen af uddannelse … [Herren] ønsker, at I skal dygtiggøre jer med jeres hoved og med jeres hænder, så I kan virke for det gode, når I går gennem livet. Og når I gør det, og når I arbejder reelt og yder et fremragende arbejde, så vil I bidrage til Kirkens ære, for I vil blive betragtet som mænd og kvinder, der er hæderlige, dygtige og omhyggelige« – Præsident Gordon B. Hinckley

Da jeg havde hørt præsident Hinckleys tale, traf jeg mange beslutninger. Jeg besluttede mig for, at jeg ville gøre alt for at opnå en bedre uddannelse. Jeg studerer på universitetet nu, og til tider har det været hårdt for mig at klare mig godt i mine klasser og samtidig deltage i institut. Af og til har jeg forsømt det ene til fordel for det andet. Men nu har jeg indset, at Herren ønsker, at vi skal være kloge og udrette meget, så jeg har besluttet mig for at fuldføre både institut og universitetsuddannelsen.

Jeg tog notater under firesiden, men nu hvor jeg har den fulde tekst fra *Liahona* (spansk), kan jeg bedre gennemgå præsident Hinckleys ord. Og de påvirker mig stadig, som om jeg lige havde hørt dem. Uanset hvor vi bor – i et lille land som mit eller i en stor nation – ved jeg, at hvis vi lytter til profetens røst og følger hans råd, vil Herren velsigne os og hjælpe os med at blive bedre mennesker.

Jenny Elisa Jaimes Utani, 23 år,
Job Ward,
Las Violetas Stav i Lima i Peru

VÆR REN

»[Ulovlige stoffer] vil ødelægge jer, hvis I prøver. I vil blive dets slave … Mit råd, min bøn til jer vidunderlige unge mænd og piger er at holde jer

FOTOILLUSTRATIONER: WELDEN C. ANDERSEN OG CRAIG DIMOND

Vær ren

fuldstændig fra det … Hold jer rene fra disse sindsændrende og afhængighedsdannende vaner« – Præsident Gordon B. Hinckley

Jeg er 16 år gammel og møder farlige fristelser. Hvis jeg ikke havde hørt præsident Hinckleys tale, havde jeg måske ikke vidst, hvordan jeg skulle reagere på en af dem.

En dag var der en af mine venner i skolen, som sagde, at vi lige skulle se noget. Da vi gik hen for at se, hvad det var, hun havde, opdagede vi, at det var marihuana. Jeg blev bleg af frygt. Min ven sagde, at jeg skulle prøve. Uden at tænke råbte jeg: »Du er ikke rigtig klog. Du skulle slet ikke have sådan noget. Lad os gå!«

Min ven lyttede ikke til mig, og jeg begyndte stille at bede om kraft til at røre hver af mine venners hjerte. Jeg snuppede pakken og smed den væk. Til at begynde med blev mine venner vrede, men jeg kunne ikke skjule min lettelse og glæde. Jeg benyttede lejligheden til at fortælle, at det er forkert at ryge marihuana.

Mens vi talte, kom jeg i tanker om, hvad præsident Hinckley havde sagt om stoffer, og jeg gav de ord videre til mine venner. Jeg ved, at Herrens Ånd hviskede de ord til mig, som fandtes i mit hjerte.

Daniela Brocca, 16 år,
Jardim da Saúde Ward,
Parque Bristol Stav i São Paulo i Brasilien

VÆR SAND

»I, som er medlemmer af denne kirke, må være loyale over for den. Den er jeres kirke … I har taget imod dens evangelium. I har påtaget jer en pagt i dåbens vande. Den har I fornyet, hver gang I har modtaget nadveren … Gå i tro frem for Gud med oprejst hoved, stolt over jeres medlemskab i denne

Vær sand

Vær ydmyg

store sag og i dette rige, som han har gengivet til jorden« – Præsident Gordon B. Hinckley

Verden i dag er farlig og fuld af fristelser. Efter at have læst præsident Hinckleys tale følte jeg stærkere end nogensinde, at jeg måtte efterleve Kirkens lærdomme. Det V, der betyder mest for mig lige nu, er »Vær sand«.

Da skolen begyndte i år, fik jeg nogle nye venner. En dag fik jeg mulighed for at tale om evangeliet. Jeg kom i tanker om den video om de seks V'er, som jeg havde set i Kirken. Mens jeg så den video, fyldtes jeg med en fredens ånd, som forsikrede mig: »Du kan tale om Kirken med stor frimodighed.« Da muligheden meldte sig, var jeg i stand til det. Jeg er meget taknemlig for den mulighed.

Da jeg senere læste talen i *Liahona* (japansk), lagde jeg mærke til det velkendte citat: »Vær tro imod dig selv«. Når jeg skal træffe en alvorlig beslutning, fører disse ord mig til den korrekte sti. De andre V'er er også vigtige, men mest af alt ønsker jeg at være tro mod mig selv.

Sakura Kajihara, 15 år,
Izumi Ward,
Sendai Stav i Japan

VÆR YDMYG

»Jeg tror, at de sagtmodige og de ydmyge er dem, som er lærevillige. De er villige til at lære. De er villige til at lytte til den stille, sagte røsts hvisken, der vil vejlede dem i deres tilværelse. De sætter Herrens visdom over deres egen visdom« – Præsident Gordon B. Hinckley

FOTOILLUSTRATIONER: WELDEN C. ANDERSEN OG MATTHEW REIER

Jeg er omgivet af mange fristelser i min hverdag, og når de bliver uudholdelige, synger jeg stille en salme i mit indre eller beder oprigtig min himmelske Fader om hjælp. Når jeg gør det, forsvinder de dårlige tanker og ideer. Jeg ved, at min himmelske Fader elsker mig. Så længe jeg er ydmyg, lytter han til mine bønner og hjælper mig med at overvinde vanskeligheder.

Når det går godt for mig, kan det være svært at undgå en vis arrogance – og tro, at min fremgang skyldes min egen indsats. Men når jeg tænker sådan, har jeg opdaget, at jeg bliver ude af stand til at gøre noget rigtigt. Først bagefter indser jeg, at den fremgang, som jeg opnår, ikke skyldes min egen indsats, men Guds hjælp. Disse erfaringer og præsident Hinckleys ord har lært mig, at vi skal være ydmyge.

Hsu Wei-You, 16 år,
Tao Yuan 2. Ward,
Tao Yuan Stav i Taiwan

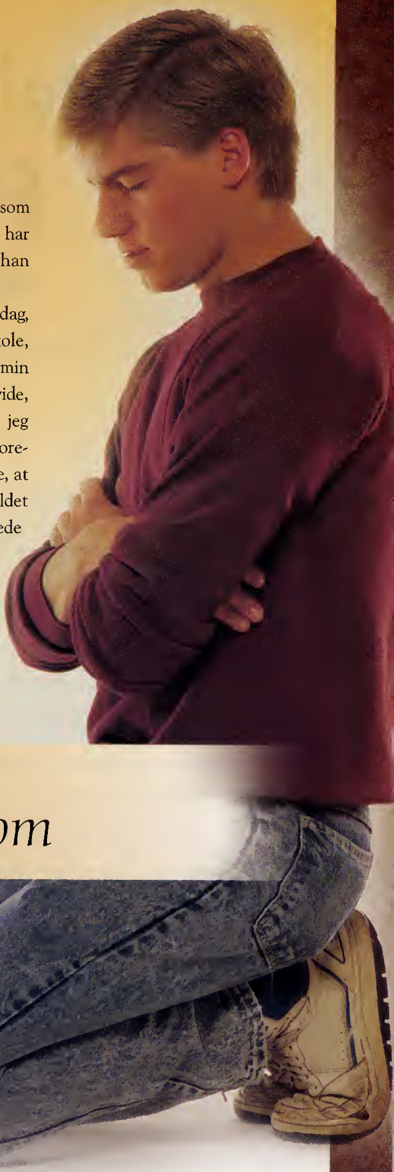
VÆR BØNSOM

»Så lev således, at I med god samvittighed kan tale med Herren … Det store mirakel er, at han hører det. Han reagerer. Han svarer – ikke altid sådan, som vi kunne ønske, han ville svare, men der er i mit sind ingen tvivl om, at han svarer« – Præsident Gordon B. Hinckley

Jeg har opdaget, at når jeg knæler ned og beder, bliver jeg trøstet og føler min himmelske Faders overvældende kærlighed til mig. En oplevelse, som jeg for nylig har haft med bøn, har givet mig en vished om, at han besvarer vore bønner.

Jeg havde haft en meget hård dag, og da jeg kom hjem fra skole, knælede jeg straks ned og bad min himmelske Fader om at lade mig vide, at jeg var elsket. Lige efter at jeg havde sagt »amen«, kom min storesøster ind på mit værelse og sagde, at hun elskede mig. Jeg blev overvældet af Ånden, og den oplevelse styrkede mit vidnesbyrd om bøn. Jeg beder hver dag – og stræber efter at have en bøn i hjertet. □

Shannon Watson, 17 år,
Highland 20. Ward,
Highland Øst Stav i Utah

Vær bønsom

Min frygtelige, FORFÆRDELIGE dag

Stress, tvivl og mere stress. Hvordan skulle jeg klare det hele?

Brenda Williams

Jeg sad på sengekanten med den store biologibog balancerende på mine ben, mens jeg forsøgte at læse til prøven næste dag. Mens jeg langsomt vendte siderne i det vanskelige kapitel om cellers respiration, bed jeg tænderne sammen og forsøgte at koncentrere mig. Men forgæves.

Mine øjne fyldtes med tårer. Det var slået helt fejl, da jeg havde forsøgt at blive udtaget til skolekomedien den aften. Det var min første forsøg på at deltage i skoleteatret. Selv om jeg ikke havde erfaring med dans, skuespil og sang, havde jeg på opfordring fra mine venner meldt mig til de krævende prøver. Jeg havde ikke klaret mig ret godt. Min danse- og sangprøve var middelmådig. Men i aftes havde jeg været oppe til den afgørende prøve, som var den jeg havde ventet mig meget af – en udenadslært morsom monolog, som skulle fremføres for instruktøren og optagelsesudvalget. Jeg havde forberedt mig på min monolog i dagevis og skrevet og gennemgået teksten, indtil jeg var sikker på, at jeg kunne fremføre den selv i søvne. Men da jeg nåede hen på skolen, kunne jeg ikke tænke klart. Jeg var ikke bare nervøs, men også træt og bekymret for de to vanskelige prøver den følgende dag. Jeg prøvede at huske mine replikker, de ord, som jeg kendte så godt, men de gled fra mig og blev fremført rystende og usikkert.

Nu hvor jeg sad herhjemme, kunne jeg mærke en varm tåre glide ned over mine læber, og jeg forsøgte at kvæle en hulken. Det syntes, som om intet var gået godt de sidste par uger. En af mine bedste venner virkede kold og fjern. Jeg havde travlt og var stresset. Jeg følte en nagende tvivl om, hvorvidt jeg skulle søge ind på en videregående uddannelse. Og nu, efter den pinlige oplevelse ved teaterprøven, følte jeg mig ikke sikker på, at jeg kunne læse eller sove. Jeg lukkede min biologibog og lagde den på gulvet. Jeg blev overmandet af følelserne, mens jeg borede ansigtet ned i hovedpuden.

Så hørte jeg døren blive åbnet og min mors bekymrede stemme. »Trænger du til en velsignelse?« spurgte hun. Jeg så op og følte mig fristet til at bede hende gå igen. Mit ophovnede, røde, tårevædede ansigt bar mærker efter pudevårets syninger. Da jeg langsomt kom op at sidde, så jeg, at begge mine forældre stod i døren, og jeg vidste, at en præstedømmevelsignelse var lige det, som jeg havde brug for. Jeg nikkede tavst og snøftede en smule, mens jeg rejste mig og gik tværs over gangen til mine forældres værelse.

Jeg havde et vidnesbyrd om præstedømmet allerede før den aften. Jeg havde hørt om de velsignelser, som pionererne havde givet. Og jeg havde hørt om velsignelser givet i vore dage til ofre for brandulykker, børn i koma og folk, som lå for døden. Jeg havde

ILLUSTRATIONER: WILSON ONG; FOTO AF KNUST GLAS: JED A. CLARK

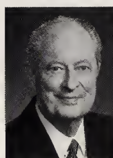
modtaget min patriarkalske velsignelse to år tidligere og kendte til de enestående sandheder og den kærlighed, som den rummede.

Men da min far lagde sine hænder på mit hoved den aften, blev mit vidnesbyrd om præstedømmet styrket. Jeg kunne fornemme guddommelig kraft i hans ord og i hans hænders blide tryk. Velsignelsen fejede mine overfladiske ønsker bort og fortalte mig det, som jeg mest af alt trængte til at høre. Og da min far var færdig, sang mit hjerte af glæde over kraften i de ord, de enkle, lindrende ord, som jeg vidste ikke var hans egne. Min far kunne ikke huske, hvad han havde sagt, men det kunne jeg – og det mørke kvælergreb af stress og frygt løsnedes og gav plads for en blid og dejlig fred.

Jeg smilede til min mor og var taknemlig for hendes inspirerede forslag. Da jeg vendte mig og omfavnede min far, kunne jeg mærke varmen i hans favn som et ekko af min himmelske Faders og hans Søns kærlighed. De våger begge over mig og sørger bedre for mig, end nogen anden kan. Jeg var så taknemlig for den enkle velsignelse, de stille, kraftfulde og trøstende ord.

Den nat sov jeg dybt og ubekymret for første gang i flere uger. Jeg følte mig sikker på fremtiden som en elsket datter af Gud. □

Brenda Williams er medlem af BYU 47. Ward i Brigham Young University 12. Stav.

»Overgiv alt til ham«

»[I dette jordiske liv] vil hver af os føle smerte af en eller anden slags … Smerte kan komme af at føle sig ensom eller nedtrykt. Den er ofte en følge af vores ulydighed mod Guds befalinger, men de, der gør alt, hvad de kan for at leve deres liv i overensstemmelse med Frelserens eksempel, er heller ikke undtaget …

Ældste Orson F. Whitney skrev: ›Ingen smerte, som vi må udholde, ingen prøvelse, som vi bliver udsat for, er spildt. Det tjener os til dannelse, til udviklingen af sådanne egenskaber som tålmodighed, tro, sjælsstyrke og ydmyghed. Alt det, som vi lider, og alt det, som vi udholder, især når vi udholder det med tålmodighed, opbygger vores karakter, lutrer vores hjerte, udvikler vores sjæl og gør os mere omsorgsfulde og kærlige, mere værdige til at blive kaldt Guds børn … og det er ved sorg og lidelse, slid og trængsler, at vi opnår den dannelse, som vi kommer her for at få‹ (citeret i *Improvement Era*, marts 1966, s. 211) …

Herren er den bedste hjælper. Vi må overgive os selv til Herren. Ved at gøre dette giver vi afkald på alt, der forårsager os smerte, og overdrager alt til ham. ›Kast din byrde på Herren, så vil han sørge for dig‹ (Sl 55:23). ›Og Gud give, at jeres byrder må blive lette ved glæden over hans Søn‹ (Alma 33:23).« – Ældste Robert D. Hales fra De Tolv Apostles Kvorum (»Helbredelse af sjæl og krop«, *Liahona*, januar 1999, s.19). □

Side 25 of *Liahona* følger efter lokalsiderne og *Lille Liahona*.

Lille Liahona

TIL BØRNENE I JESU KRISTI KIRKE AF SIDSTE DAGES HELLIGE ▪ SEPTEMBER 2002

Himlens vinduer åbnes

Tiende er et offerprincip og en nøgle til at åbne himlens vinduer.

Præsident James E. Faust
Andenrådgiver i Det Første Præsidentskab

Som dreng lærte jeg en storslået lektie om tro og offer, da jeg arbejdede på min bedstefars gård under den forfærdelige økonomiske depression i 1930'erne. Gårdens skatter var ikke blevet betalt og bedstefar havde, ligesom så mange andre, ingen penge. Der var tørke i området, og nogle køer og heste var ved at dø af mangel på græs og hø.

En dag da var vi ved at høste den smule hø, der var på marken, bad bedstefar os om at køre vognen hen til et hjørne af marken, hvor det bedste hø stod, fylde vognen så meget, vi kunne, og køre hen til tiendegården med det som hans naturaliebetaling af tiende.

Jeg spekulerede på, hvordan bedstefar kunne bruge høet til at betale tiende, når nogle af køerne, som vi var afhængige af, kunne dø af sult. Jeg stillede endog spørgsmål ved, om Herren forventede et så stort offer af ham. I sidste instans var jeg forbavset over hans store tro på, at Herren på en eller anden måde ville sørge for dem. Den arv af tro, som han gav videre til sine efterkommere, var mere værd end penge, fordi han

indprentede i sine børns og børnebørns sind, at han elskede Herren og hans hellige værk mere end nogen jordisk ting. Bedstefar blev aldrig rig, men han døde i harmoni med Herren og med sig selv.

Tiendeloven er enkel: Vi betaler en tiendedel af vores personlige årlige tilvækst. Vores tilvækst er vores indkomst. Dette princip er grundlæggende for alle Kirkens medlemmers personlige lykke og velfærd i hele verden, både rige og fattige.

Tiende er et offerprincip og en nøgle til at åbne himlens vinduer.

Det største offer var det, som Frelseren ydede, da han gav selve sit liv. Det gør, at vi hver især må undre os over, »hvor mange blodråber han udgød for mig«? Jeg vidner om, at Jesus er Kristus, vores sjæls helbreder, menneskehedens Frelser og Forsoner. □

Fra en tale holdt ved oktoberkonferencen 1998.

ELEKTRONISK BILLEDKOMPOSITION: CLAUDIA E. WARNER

»Marken er allerede hvid til høsten«

Vicki F. Matsumori

»Den, der har mine bud og holder dem, han er den, der elsker mig« (Joh 14:21).

I visse dele af verden er det høsttid nu. Grønne grøntsager, saftige frugter og sunde afgrøder er modne og rede til høsten. Landmændene arbejder hårdt for at samle det hele, så intet går tabt.

Herren har sagt, at »marken er allerede hvid til høsten« (L&P 4:4). Hans høst er de ydmyge mennesker, som er parat til at lytte til Jesu Kristi evangelium. Missionærerne arbejder hårdt for at finde og undervise så mange af disse mennesker som muligt.

Præsident Gordon B. Hinckley har bedt os om hjælp. Han har sagt: »Jeg ville ønske, at jeg kunne vække et altfortærende ønske i enhver mands, kvindes, drengs og piges hjerte … om at dele evangeliet med andre. Hvis I gør det, lever I bedre, I stræber efter at gøre jeres liv mere eksemplarisk, fordi I ved, at de, som I underviser, ikke vil tro jer, medmindre I bakker jeres ord op med godhed« (regionalkonference i Anchorage i Alaska, den 18. juni 1995).

Når man stræber efter at leve et bedre liv, adlyder man profetens råd. Man viser også, at man elsker sin himmelske Fader og Jesus Kristus. Man forbereder sig på at tage til templet og udføre en mission. Man er eksemplarisk, hvilket vil sige, at man er et godt eksempel.

Det er høsttid. Ligesom landmanden eller fuldtidsmissionæren kan du se frugten af din indsats. Hvad er din høst? Andre har lagt mærke til dit gode eksempel og får lyst til at komme i kirke. Og vor himmelske Fader er tilfreds, fordi du har vist din kærlighed ved at holde hans bud. Når du fortsætter med at holde budene, bliver du ved med at høste.

Forslag til fællestid

1. Fortæl om betydningen af at holde sabbatsdagen hellig ved at lade børnene lave et rollespil om indsamlingen af manna (se 2 Mos 16:11-31). Læs derefter L&P 59:9-15 og skriv en liste over det gode, man kan gøre på sabbatten. Tal om listen og føj andre ting til, som f.eks. at læse i skrifterne og skrive til missionærer. Bed børnene om at lytte til de lovede velsignelser, mens du læser L&P 59:16-19. Syng en sang eller salme om sabbatten. Lad børnene sætte sig i en rundkreds og slå en rytme an, hvor børnene først klapper deres hænder mod lårene to gange, klapper i hænderne to gange og til sidst knipser to gange. Når de knipser med fingrene, skal et barn nævne noget godt, som man kan gøre på sabbatten. Gå hele rundkredsen igennem, så hvert barn får mulighed for at føje noget godt til listen.

2. Læs den femte trosartikel og forklar, at biskopperne er kaldet af Gud. Læs derefter Tit 1:7-9 og lad børnene lave en liste over en biskops egenskaber. Fortæl at vi ærer præstedømmelederne ved at anvende deres korrekte titler. Skriv de embeder, som nævnes i den sjette trosartikel på tavlen: Apostle, profeter, hyrder, lærere, evangelister. Skriv følgende titler på forskellige stykker papir: Ældste, præsident, biskop, bror og patriark. Skriv titlerne i vilkårlig orden på tavlen. Læs den sjette trosartikel. Når du nævner hvert embede, stopper du op og lader børnene finde den korrekte titel til det embede. Apostle tiltales »ældste«. Profeten kaldes »præsident«, fordi han er præsident for Kirken. En hyrde kaldes i dag for »biskop«. »Lærer« henviser til en, der bærer det embede i præstedømmet, og han kaldes »bror«. Profeten Joseph Smith sagde, at evangelister er vores patriarker. Skriv et brev til jeres biskop eller grenspræsident og tak ham for hans indsats. Lad børnene skrive deres navn på eller tegne billeder af dem selv. □

ILLUSTRATION: ROBERT A. PETERSON

Instruktioner

Kan du finde cyklen, spanden, knappen, overalls, hakken, dagbogen, nålen og tråden, pakken med frø, sparegrisen, riven, skrifterne, vandkanden, tempelanbefalingen og arbejdsstøvlerne, som er gemt i dette billede? Når du har fundet dem, farvelægger du de ting, som en landmand bruger, med én farve. Og brug en anden farve til at farvelægge det, du kan bruge til at forberede dig på en fuldtidsmission.

Hvad gør missionærerne?

ILLUSTRATIONER: ELISE BLACK

En historie, som **du** kan fortælle

Sandys missionærplan

Craig E. Moore

En sand beretning

1\.

Jeg er medlem af Kirken takket være en medlemsmissionær på fem år.

Da jeg var lille, var min mor på udkig efter en kirke, som kunne besvare alle hendes spørgsmål. Vi besøgte en ny kirke hver uge, men ingen af dem stillede mor tilfreds. Til sidst gav hun op.

Min bedste ven på det tidspunkt hed Sandy Guthrie. Vi legede sammen næsten hver eneste dag. En lørdag aften spurgte hun mig, om jeg havde lyst til at gå i kirke med hende næste dag. Jeg spurgte hende, hvilken kirke hun tilhørte, for jeg mente, at jeg havde besøgt dem alle. Hun sagde, at det var Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige.

Det var en kirke, som jeg endnu ikke havde besøgt, så jeg sagde ja tak. Men da jeg spurgte mor, sagde hun desværre, at hun havde andre planer den søndag.

Den følgende uge inviterede Sandy mig igen, og igen spurgte jeg mor. Hun havde en anden undskyldning, og jeg fik ikke lov til at tage med.

Men da Sandy var en god missionær, gav hun ikke op. Hun foreslog, at jeg skulle stå op og gøre mig klar søndag morgen, inden jeg spurgte mor om lov til at tage med. Jeg syntes, at det var en god idé. Hvis mor ikke behøvede at hjælpe mig med at gøre mig klar, var hun måske mere villig til at lade mig tage med.

Søndag morgen tog jeg mit pæneste tøj på og vækkede mor. Denne gang sagde hun blankt nej. Hun kom ikke med nogle undskyldninger, og hun var ikke til at forhandle med. Hun sagde bare nej. Så jeg gjorde, hvad de fleste femårige ville have gjort. Jeg græd.

Jeg går ud fra, at tårerne og mit ønske og beslutsomhed gjorde indtryk på mor, for hun gik med til at lade mig tage af sted, på betingelse af, at hun tog med.

Mor og jeg tog i kirke med Sandy og hendes familie den morgen. Mor følte Ånden meget stærkt og vidste straks, at vi havde fundet den sande kirke. Samme aften underviste missionærerne mor for første gang, og hun sagde ja til at blive døbt.

Der er gået mere end tyve år siden den gang. Når jeg fortæller mine børn historien, tegner jeg en oversigt, som viser alle dem, der blev medlemmer af Kirken, fordi Sandy inviterede mig med i kirke. Der er mere end 100 mennesker på den oversigt. Mange af dem har, som jeg, ikke blot taget imod evangeliet, men også udført en fuldtidsmission og været med til at bringe andre kundskab om sandheden. Oversigten viser, at et barns beslutning om at fortælle andre om evangeliet kan velsigne mange mennesker.

Jeg ved ikke, hvor mange andre Sandy inviterede med i kirke, eller hvor stor hendes totale oversigt er. Men jeg ved, at jeg er hende mere taknemlig, end jeg kan udtrykke i ord. Jeg ved også, at jeg aldrig kan betale hende tilbage. Men jeg kan følge hendes eksempel og fortælle andre om evangeliet når som helst og hvor som helst – hvis jeg nu skulle møde en anden familie, som søger efter sandheden. □

2.

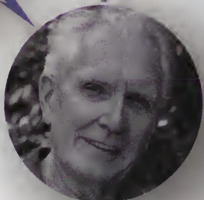

3.

1. Sandy Guthrie
2. Craig Moore
3. Craigs mor, Marilyn Moore

Ældste Athos M. Amorim
De Halvfjerds

fra en samtale med Jan Pinborough

Lad mig fortælle jer, hvordan jeg fik mit usædvanlige fornavn. Mine forældre ville gerne have, at deres børn skulle stå sammen, så de opkaldte os efter de tre hovedpersoner i den berømte bog *De tre musketerer*. Det er en bog om tre venner, hvis motto var: »En for alle, alle for en.« Min storebrors navn er Aramis, min lillebrors navn er Dartagnan, og mit navn er Athos. Vi er meget forskellige, men alligevel har vi altid stået hinanden nær.

Da jeg var omkring ti år gammel, blev min storebror alvorligt syg. Blodomløbet i hans hænder fungerede ikke rigtigt, og han havde meget ondt i dem. Dengang boede min familie i en lille by på grænsen mellem Brasilien og Argentina. Hospitalsfaciliteterne var ikke særlig gode, så min mor og min bror rejste ind til storbyen Rio de Janeiro i Brasilien for at tale med en læge. Min far skulle arbejde i dagtimerne, så min spæde lillebror måtte bo hos en anden familie. Hver dag tog jeg hen for at besøge ham. Og hver dag bad jeg for min storebror.

Lægerne fortalte min mor, at de blev nødt til at amputere min brors hænder. Mor sagde nej. »Nej, jeg ved, at Herren vil tage sig af min søn,« sagde hun. En aften efter at mor og min bror var vendt hjem, havde han meget ondt i hænderne. Jeg delte værelse med ham, og jeg kan huske, at han græd, fordi han havde så ondt i hænderne. Mens han græd, knælede mor ved siden af hans seng og bad. Den næste morgen så jeg, at han sov sødt. Og mor sov også, selv om hun stadig lå på knæ ved siden af hans seng. Vi var ikke medlemmer af Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige, men mor havde stor tro. Med tiden gik det bedre med min brors hænder. Han mistede nogle af fingerspidserne, men han behøvede ikke at få amputeret sine hænder.

Mor havde også stort mod. Og hun lærte os at holde humøret oppe. Hun fortalte min bror, at selv om han havde mistet noget af sine fingre, havde han stadig alt andet. Så min bror mistede ikke modet. Hans første job bestod i at skrive på maskine. I dag er han advokat.

Det er meget vigtigt at have et nært forhold til sine søskende og sine forældre.

Og når man er medlem af Kirken, tilhører man en stor familie. Og vi skal stå sammen. Husk på de tre musketerers motto: »En for alle, alle for en.«

Det er også meget vigtigt, at I adlyder jeres forældre. Jeg havde en oplevelse, som

ILLUSTRATIONER: ROBERT A. MCKAY.

lærte mig vigtigheden af lydighed. Jeg elsker heste, og jeg elsker at lære dem at springe. Som ung blev jeg indbudt til at deltage i Pan-American Games, der svarer lidt til OL, bare for Nord-, Mellem- og Sydamerika. I to år trænede jeg flittigt til denne konkurrence. Men så en dag kort før legene, var jeg ulydig mod min træner. Jeg var lige blevet færdig med træningen, da han sagde, at nu var det nok for i dag. Men jeg besluttede at tage et par spring mere. Da jeg gjorde det, styrtede jeg med min hest og blev alvorlig skadet. Trods alt mit hårde arbejde kunne jeg ikke deltage i konkurrencen. Vi skal alle lære at adlyde vore trænere – vore forældre, vore ledere og vore lærere. De ved, hvordan de skal hjælpe os med at undgå farer og problemer.

Arbejdet med hestene har også lært mig at være tålmodig og aldrig give op. Fremskridt kommer lidt ad gangen. Jeg havde en gang et føl, som hed Planchet. En eller anden sagde: »Det er en svag hest. Den bliver aldrig noget værd.« Men en anden fortalte mig, at hvis jeg ville være tålmodig og træne mit føls muskler, kunne den en dag blive en god hest. Jeg fodrede Planchet og tog mig godt af den og holdt af den. I et helt år gik jeg ture med den for at styrke dens muskler. Jeg trænede og trænede med den. Og ganske rigtigt, en dag vandt dette svage føl det brasilianske mesterskab ved et tredagesstævne.

Du synes måske også, at du er svag lige nu. Men giv aldrig op. En dag kan du også blive stærk. Men du skal tålmodigt gøre alle de små ting. Bed til Herren. Studér skrifterne en lille smule hver dag. Elsk og adlyd dine forældre. Elsk og tjen din familie og dine venner.

En af de største dage i mit liv var den dag, hvor jeg blev døbt. Jeg var 40 år gammel. Missionærerne bankede på hos min familie i Brasilien. Hver gang jeg læser om Mosiahs sønner i Mormons Bog, som var så gode missionærer, så tænker jeg på ældste Hansen og ældste Furness. De var velsoignerede, så det faldt os naturligt at invitere dem indenfor. De var velopdragne og høflige. De havde smukke smil og bragte en dejlig ånd med sig. Jeg elsker de missionærer, som hjalp mig til at lære Herren at kende. Da jeg var blevet døbt, lagde de hænderne på mit hoved og bekræftede mig som medlem. Jeg græd meget, for jeg havde aldrig oplevet noget så vidunderligt før. Og jeg har haft den samme vidunderlige følelse lige siden.

Et af de vigtigste tidspunkter i mit liv var, da min hustru og jeg tjente i templet i São Paulo i Brasilien. Vi kunne fornemme Herrens tilstedeværelse i sit hus. Når jeg så familier blive beseglet til hinanden, fornemmede jeg, hvor højt Herren elsker sine børn. □

Herover: **Sammen med sin familie i Brasilien.** ***Til venstre:*** **Som treårig (til venstre) sammen med sin bror Aramis på fire.** ***Til højre:*** **Som nygift sammen med sin hustru Maria.**

DEN RIGE, UNGE MAND

ILLUSTRATIONER: ROBERT T. BARRETT

En dag kom en meget rig, ung mand hen til Jesus og spurgte, hvad han skulle gøre for at komme i himlen.

Mark 10:17

Frelseren sagde, at han skulle adlyde Guds bud, elske og ære sin far og sin mor og ikke slå ihjel, lyve eller stjæle. Den rige, unge mand sagde, at han altid havde holdt de bud.

Mark 10:18-20

Jesus elskede den unge mand. Jesus ville gerne hjælpe ham, så han sagde, at han skulle gøre én ting mere. Han skulle sælge alt, hvad han havde, give pengene til de fattige og så følge Jesus. Hvis den unge mand gjorde det, skulle han komme i himlen.

Mark 10:21

Den rige, unge mand blev meget ked af det, fordi han havde ikke lyst til at give alle sine ting væk. Han elskede sine penge mere, end han elskede Gud. Han forlod Jesus.

Mark 10:22

Frelseren fortalte sine disciple, at det er svært for et rigt menneske at komme ind i himlen. Det forstod de ikke, så de spurgte ham, hvem der så kunne leve sammen med Gud. Jesus sagde, at folk, som elsker Gud af hele deres hjerte kan bo sammen med ham i himlen.

Mark 10:23, 26, 29-30

JESUS VÆKKER LAZARUS TIL LIVE

En mand ved navn Lazarus boede i Betania sammen med sine søstre Maria og Martha. Jesus elskede Lazarus og hans søstre, og de elskede Jesus meget højt.

Joh 11:1-2, 5

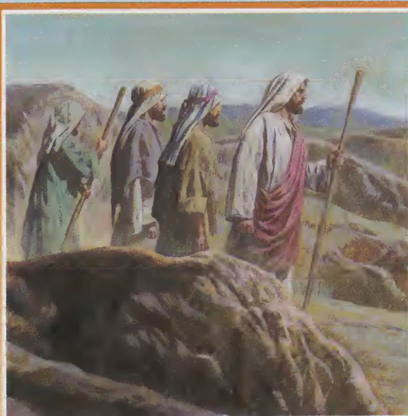
Lazarus blev meget syg, mens Frelseren underviste i en anden by. Maria og Martha sendte bud til Jesus om, at Lazarus var syg.

Joh 11:3

Frelseren bad sine disciple om at tage med ham til Betania og hjælpe Lazarus. Disciplene var bange for at tage til Betania. Det lå i nærheden af Jerusalem, og der var folk der, som ville slå Jesus ihjel. Disciplene ville ikke have, at han skulle komme i nærheden af Jerusalem igen.

Joh 11:6-8

Jesus fortalte sine disciple, at Lazarus var død, og at han ville vække ham til live igen. Hans mirakel skulle få disciplene til at forstå, at han var Frelseren. Jesus tog til Betania.

Joh 11:11-17

Lazarus havde været død i fire dage. Da Jesus nåede frem, sagde Martha, at Lazarus ikke ville have været død, hvis han havde været der. Jesus fortalte Martha, at Lazarus skulle leve igen, og han spurgte Martha, om hun troede på ham. Martha svarede ja. Hun vidste, at Jesus var Frelseren.

Joh 11:17-27

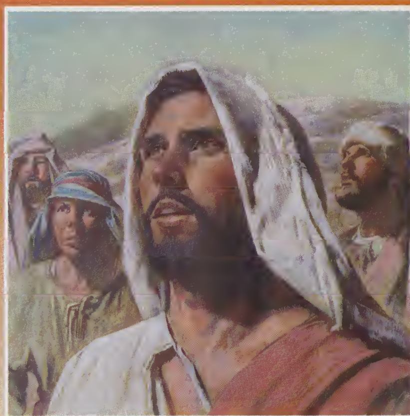
Så forlod Martha Jesus for at hente sin søster Maria. Maria kom også Jesus i møde. Mange mennesker fulgtes med hende. Hun knælede grædende ved Frelserens fødder. De mennesker, som hun var sammen med, græd også. Jesus græd. Folk vidste, at han elskede Lazarus meget højt.

Joh 11:28-36

Jesus gik hen til den grotte, hvor Lazarus var begravet. Der var rullet en sten for, og han bad folk om at flytte stenen.

Joh 11:38-39

Jesus så op og takkede sin himmelske Fader, fordi han altid hørte hans bønner. Jesus bad sin himmelske Fader om at hjælpe folket til at tro på, at han var Frelseren.

Joh 11:41-42

Så bad Jesus med høj røst Lazarus om at komme ud af grotten. Lazarus, som var blevet levende, kom ud. Folk så miraklet, og mange vidste, at Jesus var Frelseren.

Joh 11:43-45

OMSORGSFULD, LIVSLANG INDLÆRING

Læs følgende med de søstre, som du besøger, og drøft spørgsmålene, skriftstederne og udtalelserne fra vore ledere i Kirken. Fortæl om dine egne oplevelser og dine vidnesbyrd og indbyd dem, du underviser, til at gøre det samme.

Præsident Gordon B. Hinckley: »I tilhører en kirke, som opmuntrer uddannelse ... Der er en kerne af det guddommelige i forstandens udvikling. ›Guds herlighed er intelligens eller med andre ord: lys og sandhed‹ (L&P 93:36). ›Alt, hvad vi i dette liv opnår på intelligensens område, skal følge med os i opstandelsen‹ (L&P 130:18) ... Uddannelse er en investering, som aldrig ophører med at give afkast af den ene eller den anden slags« (»Hæv jer op til det guddommelige i jer«, *Stjernen*, januar 1990, s. 87).

L&P 88:118: »Og da ikke alle har tro, så søg med flid og lær hinanden visdoms ord; ja, søg visdom i de allerbedste bøger, søg efter kundskab ved læsning og ved tro.«

ILLUSTRATION: JULIE ANN ALLEN

Ældste Dallin H. Oaks fra De Tolv Apostles Kvorum: »Vi søger visdom ved at studere den samlede visdom i forskellige fag og ved at bruge evnerne til at ræsonnere, de evner som vor Skaber har placeret i os. Vi bør også søge lærdom ved tro på Gud, som giver åbenbaringer ... Søgende, som har betalt prisen med sved, har fået forstanden udvidet gennem inspiration. Erhvervelsen af viden ved åbenbaring er en ekstra gevinst for søgende inden for videnskab og kunst, men det er den grundlæggende metode for dem, der søger at kende Gud og hans evangeliums lærdomme. I dette område af viden er lærdom og fornuft utilstrækkeligt« (»Andre stemmer«, *Stjernen*, juli 1989, s. 26).

L&P 88:77-79: »Og jeg befaler, at I skal undervise hinanden i rigets lære. Lær flittigt, og min nåde skal ledsage jer, så I kan blive mere fuldkomment undervist i ... alle ting, som tilhører Guds rige og er nyttigt for jer at forstå. Både om det, der er i himlen, på jorden og under jorden, det, som har været, det, som er, og det, der snart skal ske, det, som er hjemme, og det, som er ude; nationernes krige og forviklinger og de straffedomme, der skal komme over landet og kundskab om lande og riger.«

Præsident Spencer W. Kimball (1895-1985): »Vi skal oplæres i at rense sindet, helbrede knuste hjerter og skabe hjem ... hvor mental og åndelig sundhed næres ... Vores uddannelse skal ikke blot lære os at bygge bro over Niagara-faldet eller Golden Gate-bugten, men skal også lære os at bygge bro over verdens dybe kløfter af misforståelser, had og uenighed« (*The Teachings of President Spencer W. Kimball*, red. Edward L. Kimball, 1982, s. 391).

Præsident Brigham Young (1801-1877): »Jeg vil ikke høre op med at lære, så længe jeg lever, og heller ikke når jeg kommer til åndeverdenen; men dér skal jeg lære med større lethed; og når jeg får mit legeme igen, skal jeg lære et tusinde gange mere på et tusinde gange kortere tid; og da har jeg ikke til hensigt at høre op med at lære« (*Kirkens præsidenters lærdomme: Brigham Young*, 1997, s. 194-195).

- *Hvordan kan en forståelse af »linje på linje« (L&P 98:12) vejlede vores indsats i vores livslange indlæringsproces?*
- *Når vi begiver os ud på en livslang kundskabsjagt, hvordan kan vi da opmuntre vores familie og alle, som vi kommer i forbindelse med, til at gøre det samme?* □

El Dorados

Richard M. Romney og Nestor Javier Passe
FOTOS AF UNGE MÆND: RICHARD M. ROMNEY, UNDTAGEN HVOR ANDET ER ANGIVET

Disse unge mænd fra Argentina ved, hvad der har størst værdi.

skatte

»Og når I søger efter de rigdomme, Faderen vil give jer, da skal I være de rigeste af alle folk; thi I skal eje evighedens skatte« (L&P 38:39).

I følge legenden var Eldorado et rigdommens land med byer af guld. Det var så efterstræbt, at en mand ved navn Coronado brugte hele sit liv på at søge efter det, men uden held. Andre har kæmpet og sat livet til i deres søgen efter skatte.

Men andre, som for eksempel fire unge sidste dages hellige fra Buenos Aires i Argentina, kender til en anden slags skatte. Det er ikke denne verdens skatte, men evighedens. Det er det gengivne evangeliums skatte, en skat, som bogstaveligt er blevet bragt til deres dør.

En eftermiddag i april 1999 bankede to unge mænd i hvide skjorter og slips på familien Vallejos dør i forstaden El Dorado ved Buenos

Da Matías og Elías Vallejos første gang hørte missionærerne tale om en genoprettelse af den sande kirke, syntes de, at det lød underligt. Men da de studerede og bad med hensyn til Mormons Bog, indså de, at de var blevet tilbudt en stor skat.

Aires. De unge mænd præsenterede sig som missionærer, som var ude for at udbrede Guds ord i hele verden. De sagde, at deres budskab rummede en invitation til alle om at finde Jesus Kristus og den sande vej, som fører os tilbage til Gud Faderen.

Sådan et budskab er i sandhed en skat! Familiefaderen Don Rubén Orlando Vallejos følte, at han måtte høre, hvad de unge mænd havde at sige. Han begyndte at mødes med dem og tale om evangeliet. Skønt hans hustru ikke var interesseret, lyttede hans sønner Matías på 12 og Elías på 11 af og til med.

Til at begynde med forstod drengene ikke meget af al den snak om genoprettelsen af den sande kirke. Men som tiden gik, blev de mere og mere overbevist om værdien af det, som missionærerne fortalte. De bad om også at blive undervist.

»Da vi havde vores første officielle lektion med missionærerne,« forklarer Elías, »sagde de, at vi skulle bede og spørge, om Mormons Bog og Kirken var sande. Den aften bad jeg, og da jeg vågnede næste dag, følte jeg en trang til at gøre alt det, som missionærerne havde bedt os om. Jeg erfarede, at når vi beder oprigtigt, bliver vores bønner altid besvaret.«

En forståelse af bønnens magt. Begyndelsen til et vidnesbyrd om sandheden. Det var sande skatte.

Matías begyndte også at finde skatte. »Skrifterne og Kirkens udgivelser var en stor hjælp for mig,«

TIL VENSTRE: BAGGRUNDSFOTO: JOHN LUKE

siger han. Et bestemt skriftsted fra Mormons Bog gjorde dybt indtryk på ham: »O, min søn, husk at lære visdom i din ungdom; ja, lær i din ungdom at holde Guds bud« (Alma 37:35).

Brødrene begyndte at overvære møderne i El Dorado Ward i Florencio Varela Stav i Argentina. Den 29. september 1999 blev Matías og Elías døbt med deres forældres tilladelse.

De fortsatte med at lære, hvor åndeligt rige de kunne blive. To uger efter sin dåb modtog Matías for eksempel Det Aronske Præstedømme og blev ordineret til diakon. »Jeg følte med det samme, at jeg havde modtaget min egen kraft fra himlen,« siger han. Han fornemmede også Helligåndens indflydelse, en gave, han havde modtaget, da han blev bekræftet som medlem af Kirken.

»Jeg var blevet fristet til at gå med ørenring,« siger han. »Men så fik jeg en pjece, som viste, hvordan man skal klæde sig til kirkemøder og aktiviteter. Da jeg havde læst det,

Opdagelsen af en skat førte til den næste. Elías erfarede bønnens rige muligheder.

Matías opdagede, at et vidnesbyrd om sandheden får større værdi, når man deler det med andre.

omvendte jeg mig. Min mor spurgte mig, om jeg tog ørenringen på igen. Jeg sagde, at jeg ikke længere havde det godt med at gå med den. Det var det. Jeg følte en styrke ved at overvinde fristelsen. Jeg følte Ånden hviske til mig og sige, at jeg skulle gøre det rette.«

Præstedømmets magt. Vejledning fra Helligånden. Det er bestemt også skatte.

Matías og Elías blev så begejstrede for det, de lærte, at de ville fortælle andre om deres nye kundskab. De begyndte at tale med nogle venner i nabolaget, nemlig brødrene Anríquez. Juan Carlos var 12 og Esteban 11. Juan Carlos virkede især interesseret, og han blev snart undervist af missionærerne og kom i kirke. Flere måneder senere blev han døbt, og kort efter blev han ordineret til diakon.

Matías og Juan Carlos fortsatte med at nyde fremgang i præstedømmet. Som 13-årig blev Matías kaldet som præsident for diakonernes kvorum. Elías fyldte 12 og blev diakon. Et år senere blev Matías 14. Han blev lærer og blev kort efter kaldet som præsident for lærernes kvorum. Juan Carlos blev også 14 og blev ordineret til lærer.

Så skete der noget vidunderligt. Don Rubén Orlando Vallejos, Matías' og Elías' far, blev endelig døbt. Bror

Esteban har lært, at præstedømmets magt øges, når det anvendes til at velsigne og tjene, som Frelseren gjorde.

Og Juan Carlos (til højre) har fundet en uendelig kilde af inspirerende perler ved at studere skrifterne.

TIL VENSTRE: FOTO AF JUAN CARLOS ANRÍQUEZ; NESTOR CURBELO; *TIL HØJRE:* BAGGRUNDSFOTO: JOHN LUKE

Vallejos er slagter af profession, og hans arbejdstider gjorde det vanskeligt for ham at komme i kirke. Men han blev inspireret af at se sine sønners fremgang og tjenstvillighed. Det blev holdt en stor fest på hans dåbsdag, hvor der endda blev serveret *asado* (grillstegt oksekød)! Men endnu bedre var de åndelige tilkendegivelser, som de tilstedeværende følte.

Matías og Elías spurgte deres ven Esteban, hvad han syntes om dåben. »Jeg svarede, at jeg havde følt noget særligt, og at jeg syntes om det,« mindes Esteban. De spurgte, om han ville undervises af missionærerne. »Jeg sagde, at det ville jeg gerne. ›Ja, faktisk,‹ sagde jeg, ›så vil jeg gerne døbes.‹« Nogle få uger senere blev Esteban, efter at være blevet undervist i evangeliet, døbt. Og snart blev han også ordineret til diakon.

Tjeneste i præstedømmet, en skat af fællesskab. Glæden ved at se andre tage imod evangeliet, en skat af lykke. Sådanne rigdomme er uvurderlige, for det er skatte af evig værdi.

Hvis man besøger Det Aronske Præstedømme i El Dorado Ward i dag, ser man brødrene Vallejos og brødrene Anríquez i aktion. Elías er præsident for diakonernes kvorum med Esteban som rådgiver. Matías er præsident for lærernes kvorum med Juan Carlos som rådgiver. De bruger meget tid hver uge på at besøge kvorumsmedlemmer, som ikke kommer i kirke. Det er lykkedes for dem at føre flere unge mænd tilbage, som måske ellers ville være faldet fra. Matías og Juan Carlos er gamle nok til at deltage i morgenseminar. Om søndagen samarbejder de fire venner om at forberede og omdele nadveren. Og brødrene Vallejos kan fortælle, at deres far har båret sit vidnesbyrd for nogle af sine kunder, og flere af dem bliver nu undervist af missionærerne.

Drengenes egne vidnesbyrd er vokset, når de har fortalt andre om dem. Matías fortæller om en af sine seneste oplevelser, som har styrket hans vidnesbyrd: »For ikke så

længe siden bad jeg en lørdag aften, inden jeg skulle i seng, om at der måtte komme flere mennesker i kirke. Om søndagen var der mange mennesker derhenne. Det havde jeg det godt med. Det er den slags, der styrker mit vidnesbyrd. Når jeg læser om Joseph Smith i Lære og Pagter styrkes mit vidnesbyrd. Jeg vil gerne bede, som han bad – han var jo på min alder!«

Elías kender også til bønnens magt: »Jeg ved fra mine bønner, at Mormons Bog er sand. Jeg ved fra mine bønner, at Kirken er sand. Jeg ved, at jeg vil fortsætte fremad mod de mål, jeg har sat for mig selv. Jeg vil blive ved med at udvikle mig, indtil jeg skal på mission.« Og så udvikler han sig endnu mere.

Juan Carlos er taknemlig for den fremgang, han har haft indtil videre. »Jeg er Matías og Elías taknemlige for, at de fortalte min bror og mig om Kirken,« siger han. Esteban er enig. »De hjalp os med at finde den største af alle skatte,« siger han. »De hjalp os med at finde sandheden.«

Vidnesbyrd på vidnesbyrd. Evige perspektiver. Hjertets og sjælens rigdomme. Ja, man kan finde skatte i El Dorado. Det er en kostelig perle, en åndelig skat af uendelig værdi. □

I dag er Juan Carlos og Esteban Anríquez Matías og Elías taknemlige for, at de ledte dem til evangeliet. »De hjalp os med at finde den største af alle skatte,« siger Esteban. »De hjalp os med at finde sandheden.«

ELSK OG STØT ANDRE

Når vi støtter en ven, en nabo eller en fremmed på gaden,« siger ældste Jeffrey R. Holland fra De Tolv Apostles Kvorum, »støtter vi, anvender vores styrke og yder hjælp. Vi støtter hinanden under øjeblikkets tyngende omstændigheder. Vi bærer hinandens byrder under livets tunge og personlige pres.« Dette ansvar pålægges os som medlemmer af Herrens Kirke, fordi »som med alt andet i vores liv, er Herren Jesus Kristus vores eksempel og ideal i denne meget væsentlige opgave at sørge for støtte« (se dette nummer, side 11). ❦ Fordi vi modtager så stor kærlighed og støtte fra Frelseren, ønsker vi at følge hans eksempel og elske og støtte andre. Det er dette ønske, som motiverer unge mennesker til at tjene som missionærer og vidne om ham. Dette ønske motiverer også medlemmer til at yde kærlig støtte til dem, der er kommet væk fra Kirken. De følgende historier illustrerer, hvordan dette ønske kan ændre menneskers liv – både dem, der viser kærlig støtte, og dem, der modtager den.

»Han lever! Vor Forløser stor«

Francisca Cristina Villar Rey

I vinteren 1990 tjente jeg som fuldtidsmissionær i Lérida, en by, som ligger i Barcelona-missionen i Spanien. Min kammerat, søster McKee, var blevet syg, og vi måtte blive i vores lejlighed i flere dage. Vi var fortvivlede, fordi vi havde endelig fundet nogle undersøgere, som gjorde fremskridt og skulle undervises. Vi havde andre, som ikke gjorde fremskridt og som skulle opmuntres. Vi bad om at finde måder, hvorpå vi kunne gøre nytte i denne svære tid.

En morgen læste vi om Frelseren, og vi fortalte hinanden om vores følelser for ham. Pludselig vidste vi, hvordan vi kunne udnytte tiden godt. Vi ville udarbejde en præsentation om Jesu Kristi liv og mission.

Mens vi bad om hjælp, følte vi fred. Vi så for os, hvilke illustrationer vi ville få brug for, og hørte de ord, som skulle ledsage billederne. Vi følte os tilskyndet til at søge bestemte steder, og der fandt vi udtalelser eller malerier, som var lige det, vi havde brug for. Vi kom i tanker om numre af *Liahona* og *Ensign*, hvor bestemte billeder var bragt. Vi bad medlemmerne og andre missionærer om at hjælpe os med at få fat i de billeder, som vi ikke havde. Vi havde lignende oplevelser, da vi skulle finde musik til det.

Da søster McKee og jeg fremførte præsentationen, kunne vi knap læse vore tekster, fordi vi var overvældet af følelserne.

KRISTUS OG BØRNENE FRA MORMONS BOG, AF DEL PARSON; ILLUSTRATIONER: BRIAN CALL

Da vi havde arbejdet i flere dage, havde vi fuldført selve planlægningen. Vi begyndte at øve igen og igen for at koordinere musikken med teksten, så alt passede sammen, når vi fremførte præsentationen.

Navnet til projektet var indlysende. Mens vi arbejdede på vores projekt, havde vi fået en forståelse af aspekter af Frelserens mission, som vi aldrig før havde været klar over. Vi kunne begge med større overbevisning sige: »Han lever! Vor Forløser stor.« Den udtalelse blev titlen.

Så snart søster McKee var rask igen, fremførte vi præsentationen for nogle af de mennesker, vi underviste, som et supplement til lektionerne. Vores mest åndelige oplevelse var med familien Aranda. Familien Aranda ville ikke forpligte sig til at blive døbt, selv om de bad og læste og stillede spørgsmål. Vi besluttede at gøre et sidste forsøg. Vi ville vise dem vores præsentation om Frelseren.

Og sådan begyndte en af de mest uforglemmelige oplevelser på min mission. Mens søster McKee og jeg fremførte præsentationen, kunne vi knap læse vores tekster, fordi vi var overvældet af følelserne. Da vi var færdige, vovede ingen af bryde stilheden og forstyrre den fred, som havde lagt sig over stuen. Bror Aranda sad med bøjet hoved. Da han endelig sagde noget, havde han tårer i øjnene. »Jeg ved ikke, hvad det er, jeg føler her« – han pegede på sit bryst – »men det er så stærkt og så vidunderligt, at jeg ikke kan udtrykke det.«

Da vi vendte tilbage nogle dage senere, havde familien Aranda besluttet sig for at blive døbt.

Tre uger senere fuldførte jeg min mission og vendte hjem til La Coruña i Spanien. De største velsignelser, som jeg fik ud af at tjene på mission, var min øgede kundskab om Frelseren og min overbevisning om, at vi altid kan gøre nytte i Herrens tjeneste, hvis vi ønsker det.

Francisca Cristina Villar Rey er medlem af Madrid 4. Ward i Madrid Øst Stav i Spanien.

»Hvorfor er du så anderledes?«

Juana Rivero de González

Jeg blev omvendt til evangeliet, da jeg var meget lille. Hele min ungdom havde jeg forskellige kaldelser i Kirken, og det er umuligt at beskrive den glæde, som det gav mig. Men en af de mest bemærkelsesværdige oplevelser, jeg havde som ung, fandt sted ugen før min mission.

Jeg sendte mine papirer af sted i januar 1976. Efter en tid, der virkede meget lang, modtog jeg et brev med kaldelsen til at tjene i Monterrey-missionen i Mexico.

Da min stavspræsident snart skulle afløses, indsatte han mig en uge, før jeg skulle rejse på mission. Han gjorde mig opmærksom på, hvordan jeg skulle opføre mig, nu hvor jeg var indsat, men vi var enige om, at jeg kunne fortsætte på mit arbejde endnu en uge – som jeg havde planlagt. Jeg ville gerne arbejde så længe som muligt, så jeg kunne tjene flere penge til min mission og hjælpe min familie. Da jeg forlod stavspræsidentens hjem den søndag eftermiddag, hvor jeg var blevet indsat, følte jeg en dejlig varme, som fyldte hele min krop.

Den næste morgen stod jeg op og tog på arbejde som sædvanlig. Da jeg trådte ind i kontorbygningen, hvor jeg arbejdede, hilste jeg på elevatorføreren og fortalte ham, hvilken etage jeg skulle op til. Elevatorføreren svarede ikke, han stirrede bare på mig. Så kom ejerne af firmaet ind i elevatoren, og vi hilste på hinanden. Da dørene lukkede sig, lagde jeg mærke til, at mine chefer også stirrede på mig. De spurgte mig, hvad der var sket. Jeg svarede, at der ikke var sket noget.

Da jeg trådte ind i den afdeling, hvor jeg arbejdede, forstummedes mine kollegers samtale, og de så på mig. Jeg kunne stadig ikke forstå hvorfor.

Senere den dag kaldte mine chefer mig ind på deres kontor. De bad mig om at anbefale en ansvarlig person, som kunne overtage min

Da firmaets ejere trådt ind i elevatoren, stirrede de på mig. De spurgte mig, hvad der var sket.

plads. Så spurgte de mig, hvorfor jeg virkede så forandret. Jeg fortalte dem om min tro og min mission. De lykønskede mig og nægtede at tage imod min opsigelse. De sagde, at de i stedet ville give mig halvandet års orlov, så jeg ikke skulle miste mine personalegoder. Og de bad mig om at vende tilbage til jobbet, så snart min mission var overstået.

Da jeg så på mine kolleger den sidste dag på jobbet, blev jeg klar over, hvor meget jeg holdt af dem, selv om deres standarder var meget forskellige fra mine. María, som arbejdede ved siden af mig, spurgte: »Hvad er det, der sker med dig? Hvorfor er du så anderledes?« Hun sagde, at hun kunne se et lys i mine øjne. »Hvordan kan det være?« spurgte hun.

Endelig begyndte jeg at få en forståelse af missionering fra et helt nyt perspektiv. Jeg var blevet kaldet som en Herrens tjener, og Helligåndens indflydelse strålede ud af mig.

Jeg er min himmelske Fader taknemlig for den uges forberedelse inden min mission. Jeg er også taknemlig for mine kolleger. De styrkede mit vidnesbyrd om evangeliet ved at lade mig se betydningen af min kaldelse med deres øjne.

Juana Rivero de González er medlem af Juárez Ward i Arbolillo Stav i Mexico City i Mexico.

Et skridt i tro

Walfre Ricardo Garrido

Jeg var kun 15, da jeg traf fuldtidsmissionærerne første gang – to unge venlige mænd med en usædvanlig udstråling. Skønt jeg ikke kunne huske meget af, hvad de sagde i løbet af den første lektion, kunne jeg ikke glemme den dejlige følelse, som jeg havde, mens jeg talte med dem.

Jeg var formand for min kirkes lokale ungdomsgruppe, og jeg var ikke interesseret i at skifte tro. Faktisk følte jeg mig forrådt, da min storebror og storesøster besluttede sig for at blive døbt. Selv om jeg ikke brød mig om det, de gjorde, tog jeg med til deres dåbsmøde for at støtte dem. Jeg havde svært ved at indrømme det, men ved dåben følte jeg den dejlige følelse igen.

Som tiden gik, knyttede jeg et tættere og tættere venskab med missionærerne. Til sidst trak jeg mig tilbage fra posten som formand for min kirkes ungdomsgruppe, men jeg var stadig ikke sikker på, om jeg ville døbes.

Så en dag kom en af ældsterne hjem til mig sammen med et medlem. Jeg sagde: »Ældste, jeg vil gerne arbejde sammen med dig en dag.« Han svarede: »Beklager, men man skal være medlem af Kirken, før man kan være missionær.«

Flere dage senere kiggede jeg i de pjecer, som ældsterne havde efterladt hos mig. Jeg læste dem en ad gangen og slog op i Bibelen og Mormons Bog for at se skriftstedshenvisningerne. Så satte jeg Moronis løfte på prøve og bad om at få at vide, om Mormons Bog var sand. Ånden vidnede for mig, at den sandelig var sand, og seks måneder efter at jeg havde truffet missionærerne, blev jeg døbt.

Det første jeg gjorde, efter at jeg var blevet døbt, var at spørge missionærerne, om jeg nu kunne arbejde sammen med dem. »Du skal vente,

indtil du har modtaget Det Aronske Præstedømme,« svarede de. To uger senere modtog jeg præstedømmet. Samme dag var jeg ude sammen med ældsterne. Og mens jeg gik der sammen med dem, besluttede jeg mig for, at jeg også en dag ville være fuldtidsmissionær.

De næste mange år nød jeg alle de velsignelser, som unge sidste dages hellige har. Jeg deltog i seminar og Unge Mænds aktiviteter, velsignede og omdelte nadveren og modtog så Det Melkisedekske Præstedømme. Desværre var min mor imod min aktivitet i Kirken. Hun syntes, at jeg brugte for meget tid derhenne. Da jeg fyldte 19 og begyndte at udfylde mine missionspapirer, bad min mor mig om at lade være. Jeg besluttede at respektere hendes ønsker og tjene Herren på andre måder.

De næste fire år virkede jeg som stavssekretær og viede kraft, sind og styrke på mine pligter. Og jeg var ofte ude sammen med fuldtidsmissionærerne. Jeg drømte om en dag at blive fuldtidsmissionær.

En dag blev jeg kaldet til at undervise i seminar. Denne kaldelse og min stavskaldelse gjorde, at jeg var travlt optaget og følte, at jeg i det mindste tjente Herren – selv om jeg ikke var på mission.

Så en dag kom min søster på besøg med sine to små, smukke døtre. Det var en måned før min 24-års fødselsdag. Tiden var ved at løbe ud, og jeg vidste, at jeg måtte beslutte mig for, hvad jeg ville stille op med mit liv. Den dag faldt en af mine niecer i søvn i min favn. Mens jeg så hende sove der, gik det op for mig, at jeg en dag ville få børn, og at de ville spørge mig: »Far, hvorfor har du ikke været på mission?« I det øjeblik traf jeg min beslutning.

Min mor havde svært ved at acceptere min beslutning. Hun og min far var separeret, og jeg var det eneste barn, der stadig boede hjemme. Men jeg vidste, at jeg gjorde det rette, så jeg udfyldte mine papirer og sendte dem ind. Da jeg fik min kaldelse til Comayaguela-missionen i Honduras, blev min mor så ked af det, at hun blev syg. Men efterhånden som tiden gik, accepterede hun min beslutning, og hun hjalp mig endda med at forberede min rejse.

Den dag jeg tog af sted til Missionærskolen, gav jeg min mor en præstedømmevelsignelse. Og mens jeg tjente, begyndte jeg at forstå Herrens løfte: »Jeg, Herren, er forpligtet, når I gør, hvad jeg siger« (L&P 82:10). Hvor blev jeg dog glad, da jeg endelig modtog den kaldelse, jeg så længe havde drømt om – nemlig som fuldtidsrepræsentant for Herren og hans kirke. Hvor blev jeg dog glad, da jeg efter et år på mission fik at vide, at min mor havde taget imod sandheden og var blevet døbt. Hvor er jeg glad for, at jeg tog det skridt i tro.

Walfre Ricardo Garrido er medlem af Atiquizaya Ward i Atiquizaya Stav i El Salvador.

Hjemmelærerne, som ikke gav op

David Head

Et år efter at min kone, Anthea, og jeg var blevet medlemmer af Kirken i 1965, blev vi beseglet til vores to små døtre i templet i London.

Dengang var der kun en stav i Kirken i Storbritannien. Eftersom der var et stort behov for præstedømmeledere, blev jeg hurtigt kaldet til at tjene som grenspræsident i en by, der lå 25 kilometer fra min egen gren. Jeg tog med glæde imod den udfordring, som denne nye kaldelse bød på, og kom senere til at tjene i distriktspræsidentskabet og senere i biskoprådet, da vores gren blev til et ward.

Mens vores familie voksede i evangeliet, blev mit arbejde som salgschef mere og mere krævende, og det betød, at jeg ofte var væk hjemmefra to eller tre nætter om ugen. Jeg havde også fundet nye venner, som ikke delte vores tro og som fik mig til at tvivle på nogle af Kirkens lærdomme.

Jeg nød at tale med disse nye, intellektuelle venner. De brugte skrifterne til at vise, at Kirken ikke

Da jeg kom hjem, opdagede jeg, at vores hjemmelærere allerede havde samlet skuret.

fulgte nogle af de grundlæggende principper, der var blevet givet som befalinger siden Adams dage. Jeg burde have båret vidnesbyrd om det gengivne evangelium og være gået min vej. Men i stedet begyndte jeg at lytte til dem, og min spirende tvivl om visse lærdomme voksede. Snart holdt jeg op med at betale tiende og komme i templet. Da jeg holdt op med at komme i Kirken, protesterede min kone, som også mine døtre gjorde det, da vi holdt op med at have familieaften.

I al den tid var der to mennesker fra Kirken, som aldrig opgav mig. Vore hjemmelærere inviterede mig til kirke hver søndag, nogle gange ved at møde op og andre gange over telefonen. De besøgte os mindst en gang og ofte to gange om måneden. De var endda klar over, hvornår vi havde brug for hjælp. Jeg husker især engang, hvor jeg havde bestilt et redskabsskur, der var blevet leveret som samlesæt, mens jeg var ude. Da jeg kom hjem, opdagede jeg, at vores hjemmelærere allerede havde samlet skuret.

Jeg beundrede især vores seniorhjemmelærer, Des Gorman, som var irskcanadier. Han var et varmt menneske, som holdt af andre. I mine øjne repræsenterede han Kirken, og jeg mente, at Kirken måtte være en god organisation, selv om jeg ikke kom der.

Med tiden blev vi velsignet med en lille søn. Vores hjemmelærere mindede mig om, at det var en præstedømmeskik at navngive og velsigne et barn ved det førstkommende faste- og vidnesbyrdmøde. Jeg havde ikke lyst til at deltage, men jeg gav til sidst lov til, at vores barn kunne blive velsignet af andre.

Bror Gorman trådte ind i stedet for mig og var talerør ved vores søn Ronans smukke velsignelse. Mens jeg lyttede, modtog jeg et stærkt vidnesbyrd fra Ånden. Jeg havde været stolt. Jeg havde begået nogle store fejltagelser. Jeg havde næsten mistet mit vidnesbyrd om sandheden af det gengivne evangelium. Jeg havde stadig min familie, men jeg havde næsten mistet den dejlige fred, som evangeliet giver os. Der blev udgydt mange tårer, mens min hustru, bror Gorman og biskoprådet støttede mig i min omvendelse.

Siden da har jeg været aktiv i Kirken. Vores hjemmelærere støtter mig fortsat. Vores lille søn er nu hjemvendt missionær, gift i templet og han har sin egen familie. I mine øjne er hans liv en hyldest til den mand, som gav ham et navn og en velsignelse.

Jeg vil altid være taknemlig for to hengivne hjemmelærere, som tog deres opgave alvorligt. Skønt bror Gorman har været død i nogle år nu, ved jeg, at jeg aldrig vil glemme ham eller hans tålmodige udholdenhed i indbyde mig til at vende tilbage. Han gav aldrig op.

I dag stræber jeg efter at leve op til hans stille og kærlige udholdenhed i min egen hjemmeundervisning og andre kaldelser i Kirken. □

David Head er medlem af Worcester Ward i Cheltenham Stav i England.

Få eleverne op på mærkerne

Sådan øger man klassedeltagelsen

Når eleverne involveres, finder der effektiv undervisning sted.

Jonn D. Claybaugh og Amber Barlow Dahl

En stavsleder underviste ældsternes kvorum ved en wardskonference. Han havde helt tydeligt brugt meget tid på at forberede sig, og han talte med stor oprigtighed. Men kvorummets medlemmer var uopmærksomme. Nogle sad endda og puslede rastløst med andre ting. Hvorfor? Efter afslutningsbønnen overvejede læreren sin lektion, og han blev klar over, at han i stedet for at involvere sine elever havde holdt en meget lang tale.

Ældste Jeffrey R. Holland fra De Tolv Apostles Kvorum påpegede for nylig behovet for, at Kirkens medlemmer forbedrer deres undervisning i evangeliet: »På dette tidspunkt, hvor vores profet beder om mere tro ved at høre Guds ord, skal vi give nyt liv til og prioritere bedre undervisning i Kirken« (»›En lærer, der er kommet fra Gud‹«, *Liahona*, juli 199 8, s.26).

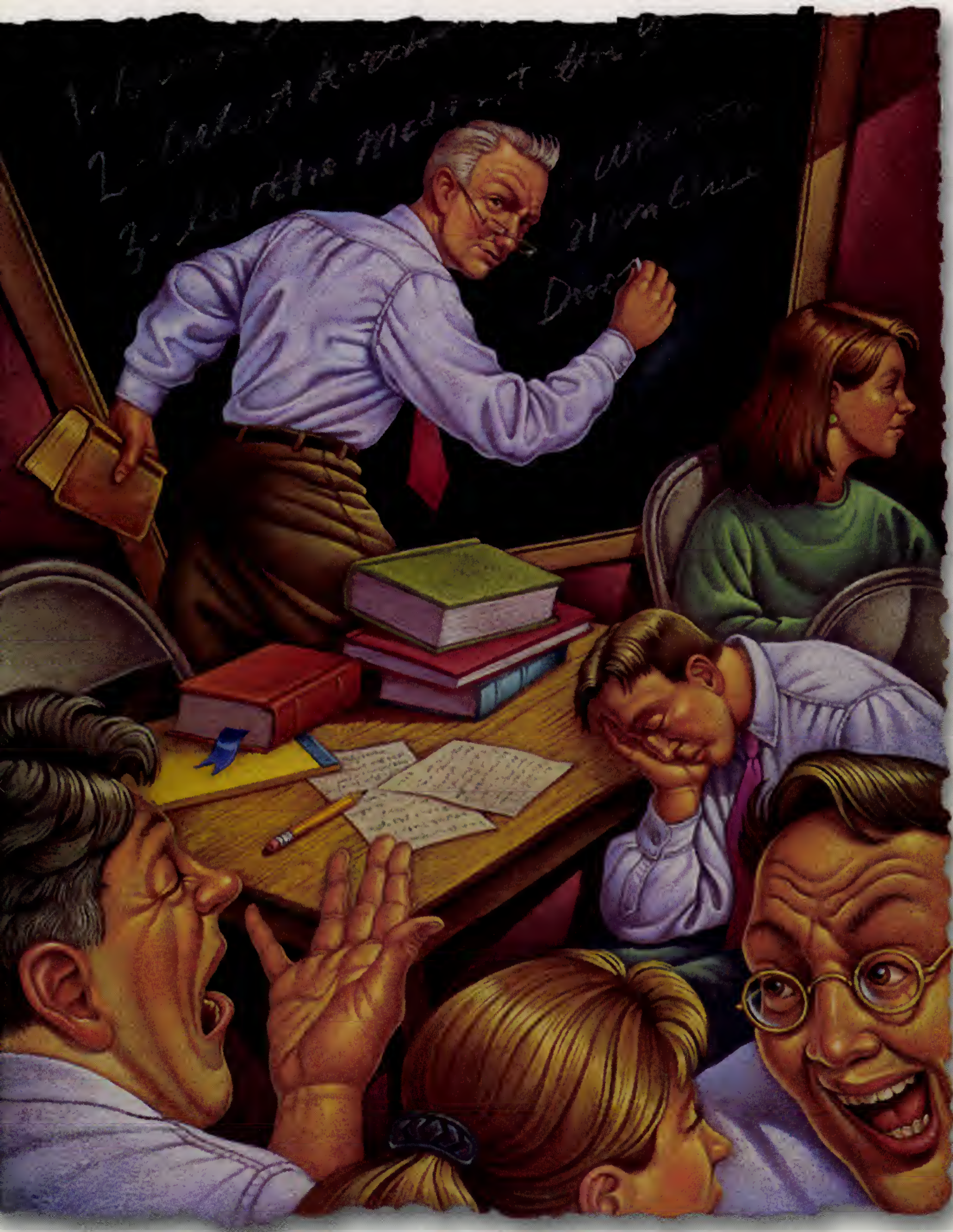
HVAD ER EFFEKTIV EVANGELISK UNDERVISNING?

En underviser i evangeliet skal »hjælpe den enkelte med at påtage sig ansvaret for at lære evangeliet at kende – at vække et ønske hos hver enkelt om at studere, forstå og efterleve evangeliet og at vise dem, hvordan de skal gøre det« (*Undervisning, den største kaldelse*, 2000, s. 61).

»Indlæringen skal ske hos eleven. Det er derfor eleven, som skal aktiveres« (Asahel D. Woodruff, *Teaching the Gospel*, 1962, s. 37). Fremgangsrige lærere fokuserer mindre på at formidle alt det, de selv ved, og fokuserer mere på at hjælpe eleverne med at udvikle deres eget ønske om at søge kundskab og inspiration.

Både hjemme og i Kirkens klasselokaler er vi mindre effektive, når vi stræber efter at »hælde« kundskab og vækst i andre. Ved nadvermøder, konferencer og andre formelle sammenkomster indbyder talerne normalt ikke til deltagelse. Men i klasselokalet kan vi følge det mønster, som Herren fastsatte for Profeternes Skole: »Udvælg en lærer og lad ikke alle tale på een gang, men lad een tale ad gangen og de andre lytte til hans ord, således, *at når alle har talt, alle kunne blive opbygget gennem hinanden, og alle må have lige*

ILLUSTRATIONER AF GREG NEWBOLD

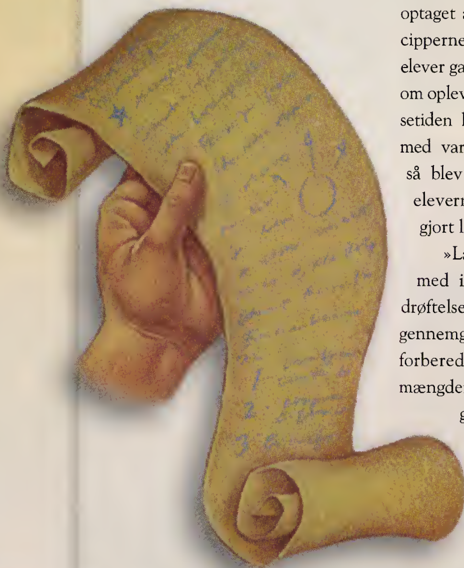
Omfanget af det materiale vi får dækket er af mindre betydning end at få eleverne til at føle Åndens påvirkning.

lejlighed« (L&P 88:122; fremhævelse tilføjet).

Hvordan kan vi så hjælpe eleverne til at tage aktiv del i de evangeliske lektioner?

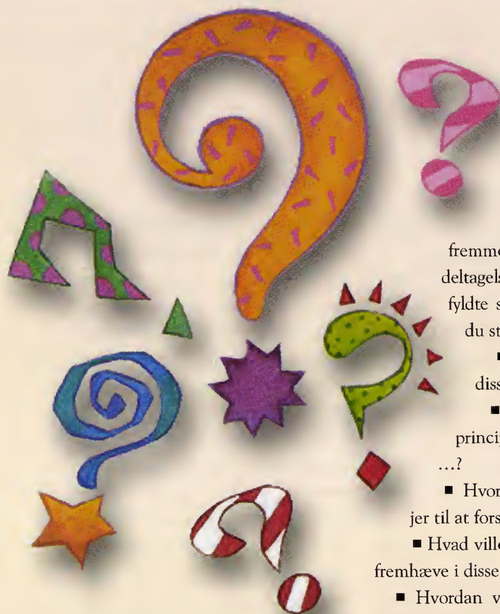
1. TAL MINDRE

Lærere, som taler i mere end 90 % af klassetiden, taler sandsynligvis for meget. Som lærer skal du naturligvis give forklaringer, instruktioner, eksempler, historier, vidnesbyrd og så videre, men det, du siger, bør være en del af din plan for at indbyde til deltagelse. I en effektiv lektion taler eleverne i 40 til 60 % af tiden. Den rettesnor kan hjælpe dig til at undgå blot at blive en forelæser eller videregiver af informationer. I stedet kan du blive en formidler, der hjælper eleverne til at lære fra skrifterne, fra andre elever og fra Ånden. Selvfølgelig skal du præsentere lektionen og skabe grundlaget for den og ved klassens afslutning tydeliggøre og opsummere de lærdomme, som er blevet forkyndt. Men du skal sørge for ikke at bruge for meget tid på det.

En søndagsskolelærer havde forberedt en lektion om Lære og Pagter 135-137. Men i klassen blev eleverne optaget af en dejlig drøftelse af principperne i afsnit 135. Da mange elever gav deres besyv med og fortalte om oplevelser og vidnesbyrd, var klassetiden hurtigt gået. Til at begynde med var læreren lidt irriteret, men så blev han klar over, at det var elevernes deltagelse, som havde gjort lektionen så god.

»Lærere bør være påpasselige med ikke at afbryde nogle gode drøftelser i et forsøg på at nå at gennemgå alt det materiale, de har forberedt. Det vigtigste er ikke mængden af materiale, der bliver gennemgået, men at eleverne føler Åndens påvirkning, at de får en større forståelse af evangeliet, at de lærer at anvende

evangeliske principper i deres liv, og at de får styrket deres forpligtelse til at efterleve evangeliet« (»Evangelisk undervisning og ledelse,« *Kirkens instruktionshåndbog, bog 2: Priesthood and Auxilliary Leaders,* 1998, s. 304).

2. STIL EFFEKTIVE SPØRGSMÅL

Som indledning til lektionen kan du få et klassemedlem til at læse et skriftsted eller et citat fra undervisningsmaterialet. Så kan du stille spørgsmål, som fremmer meningsfyldte svar. Spørgsmål, der kun kræver et »ja« eller et »nej«, spørgsmål, som de fleste af klassedeltagerne kender svaret på, og spørgsmål, som kræver, at eleverne skal gætte, hvad du har i sinde, fremmer som regel ikke deltagelsen og de meningsfyldte svar. I stedet kunne du stille spørgsmål som:

- Hvad betyder disse vers for jer?
- Hvilke evangeliske principper ser I i versene …?
- Hvordan hjælper _____ jer til at forstå … ?
- Hvad ville I understrege eller fremhæve i disse vers? Hvorfor?
- Hvordan ville I udtrykke det med jeres egne ord?
- Hvilke konklusioner kan vi drage af dette?
- Hvordan kan vi anvende dette i vores liv?
- Hvilke kommentarer eller synspunkter har I til dette?
- Er der nogen, som har lyst til at bære vidnesbyrd eller berette om en oplevelse med dette princip?

Her er nogle eksempler på mulige spørgsmål til en lektion om 1 Nephi 16:

- Hvad følte de forskellige medlemmer af Lehis familie, da Nephi brækkede sin bue?
- Hvilke vers fortæller om Nephis følelser?
- Er der nogen, som kan fortælle en beretning om en udfordring eller trængsler, som gav åndelig udvikling?

DELTAGELSE GIVER UDVIKLING

Jo flere elever, der læser deres læseopgaver i skriften, jo mere de tager deres skrifter med til klassen, og jo mere de fortæller om, hvad evangeliet egentlig betyder for dem, desto større bliver deres inspiration, udvikling og glæde, når de stræber efter at løse deres personlige problemer og udfordringer«. – Ældste Joseph B. Wirthlin fra De Tolv Apostles Kvorum (»Teaching by the Spirit«, *Ensign*, januar 1989, s. 15) ☐

Effektive undervisere i evangeliet er ydmyge, villige til at give afkald på rampelyset og lade eleverne spille en vigtig rolle.

■ Hvilke vers i dette kapitel holder I mest af? Hvorfor?

Sørg for at give eleverne tid til at tænke over og reagere på dine spørgsmål eller opfordringer til deltagelse. Du bør lade eleverne vide, at stilheden ikke behøver at være pinlig ved at sige noget i stil med: »Vi tager lige et par sekunder til at tænke over det, og når I er parat til at svare, så ræk hånden i vejret.« Hvis du ikke føler ubehag ved stilheden, så gør eleverne det heller ikke. Lærere bør ikke presse elever til at fortælle om personlige oplevelser eller følelser, hvis de ikke gør det frivilligt. Nogle oplevelser kan være for hellige til at tale åbent om.

3. GIV POSITIVT FEEDBACK

»Du kan hjælpe dem, som du underviser med at føle sig mere tillidsfulde med hensyn til deres evne til at deltage i en samtale, hvis du svarer positivt på alle seriøse kommentarer« (*Undervisning, den største kaldelse*, s. 64). Lærere bør ikke latterliggøre eller kritisere nogen spørgsmål, kommentarer, følelser, oplevelser eller vidnesbyrd. De bør udvise høflighed og kærlighed og gøre deres bedste for at opmuntre til lærerig deltagelse. Du kan få eleverne til at føle, at deres bidrag bliver værdsat, og at deres deltagelse har betydning, selv om du af og til på en venlig måde bliver nødt til at rette på doktrinære misforståelser. Husk på, at eleverne løber sociale, følelsesmæssige og åndelige risici, når de beretter om personlige oplevelser. De tøver nok med at sige noget en anden gang, hvis de ikke får positiv feedback.

Lad være med at blive alt for urolig, hvis en elevs kommentar synes at trække lektionen i en retning, som du ikke har til hensigt. Hvis en kommentar ikke fremmer lektionens forløb, kan du blot takke for kommentaren, præsentere et nyt emne og igen opfordre til deltagelse. Her er nogle måder, hvorpå man kan reagere på elevernes kommentarer:

■ Tak for dit indlæg.

■ Jeg kan godt lide den måde, du udtrykte det på!

■ Tak fordi du ville dele din oplevelse med os.

Du kan også opfordre til yderligere deltagelse ved at sige:

■ Det er et godt spørgsmål. Hvem vil gerne svare på det?

■ Det er interessant. Fortæl lige lidt mere om, hvad det er du mener.

■ Hvordan kan det være, at du føler det?

Hvis en elev siger noget, som er upassende eller forkert, kan du sige:

■ Tak. Det princip, som jeg gerne vil have, at I overvejer er …

lærere bør ikke gøre elever flove eller utrygge ved deres forsøg på at få involveret alle.

■ Ja, det har jeg også hørt, men så vidt jeg ved er …

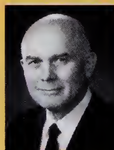
Du har måske en eller to elever, som altid er villige til at besvare spørgsmål eller komme med kommentarer. Vær taknemlig for deres villighed til at deltage. Men præsident Howard W. Hunter (1907-1995) sagde: »Fald ikke i den faldgrube, som nogle af os falder i, ved at henvende os til dem, der altid er ivrige efter at give det rigtige svar. Prøv at spørge nogle af dem, der holder sig tilbage, som er generte og indelukkede og måske bekymrede i ånden« (*Eternal Investments*, en tale til lærere i Kirkens Uddannelsessystem, den 10. februar 1989, s. 4). Men lærere bør ikke presse eller aftvinge svar fra elever, som af en eller anden grund foretrækker at holde sig tilbage. Og

GLÆDEN VED AT UNDERVISE I EVANGELIET

Effektive undervisere i evangeliet er ydmyge, villige til at give afkald på rampelyset og lade eleverne spille en vigtig rolle. Søster Virginia H. Pearce, der tjente som førsterådgiver i Unge Pigers hovedpræsidentskab, har sagt: »Den dygtige lærer ønsker ikke elever, som forlader klassen og taler om, hvor strålende og usædvanlig læreren er. Denne lærer ønsker elever, som går bort og taler om, hvor strålende evangeliet er!« (»Det almindelige klasseværelse – en god ramme for stabil og fortsat udvikling«, *Stjernen*, januar 1997, s. 12).

Jesu Kristi evangelium er i sandhed fantastisk, og vi kan stræbe efter at lade det fantastiske skinne igennem, når vi gør brug af alle elevers kundskab, følelser, ideer, oplevelser og vidnesbyrd. Ved effektiv undervisning i evangeliet kan »alle … blive opbygget gennem hinanden«. □

John D. Claybaugh er præsident for San José-missionen i Costa Rica. Amber Barlow Dahl er medlem af Centennial Ward i Eagle Stav i Idaho.

UNDERVIS ELEVER, GIV IKKE BARE LEKTIONER

En lærer i evangeliet fokuserer ikke på sig selv. En, som forstår dette princip, vil ikke betragte sin kaldelse som at skulle ›afholde eller fremlægge en lektion‹, fordi denne definition ser undervisningen ud fra lærerens standpunkt, ikke elevens« – Ældste Dallin H. Oaks fra De Tolv Apostles Kvorum (»Undervisning i evangeliet«, *Liahona*, januar 2000, s. 96). □

NUTIDIGE PROFETER TALER OM EVANGELISK UNDERVISNING

DAVID O. MCKAY (1873-1970), KIRKENS NIENDE PRÆSIDENT

»Den lærer eller leder fejler i sin tildelte opgave, hvis læreren eller lederen udelukkende retter medlemmets kærlighed mod lederens eller lærerens person. Det er lederens ansvar, eller lærerens ansvar, at lære medlemmerne at elske – ikke lederen eller læreren, men evangeliets sandhed. Altid og overalt ser vi Kristus glemme sig selv for at udføre sin Faders vilje. Ligeledes bør vore ledere og lærere, hvad angår deres personlighed, glemme sig selv til fordel for den sandhed, som han ønsker, at de skal undervise i.

Når folk kom til Jesus og bad om brød eller sandheden, sendte han dem aldrig bort med en sten. Han havde altid sandhed at give. Han forstod den. Den udstrålede fra ham. Han forstod at benytte illustrationer fra omgivelserne til at indprente sandheden i hans tilhørere. Med andre ord var han opfyldt af sit emne, og derfor var han i stand til at videregive det til sine tilhørere. Det er ikke altid det, du siger, men det, du *er*, der påvirker børnene, de unge eller din omgangskreds. ›Det, du er,‹ sagde [Ralph Waldo Emerson], der hævdes at være den klogeste af alle amerikanere, ›tordner sådan i mine ører, at jeg ikke kan høre, hvad du siger‹« (fra Conference Report, oktober 1968, s. 143-144).

SPENCER W. KIMBALL (1895-1985), KIRKENS TOLVTE PRÆSIDENT

»Vi kom kørende hen ad en landevej i Oklahoma og bemærkede, at eftermiddagssolen forsvandt bag skyerne. Det grålige skær blev mørkere og mere truende. Vi sagde: ›Det trækker vist op til uvejr.‹ Da mørket tog til, og blæsten begyndte at hyle, sagde vi: ›Det bliver et voldsomt uvejr.‹ Da det brød løs i al sin djævelske vildskab, sagde vi: ›Regnen og blæsten bliver snart til en hærgende hvirvelvind.‹

Det er urolige tider. Avisforsiderne er fyldt med stedse værre voldshandlinger, og bladene bruger megen spalteplads på det tiltagende onde …

Kan det standses? Kan vi vende udviklingen og skabe ro og orden i kaos? Svaret er ja – et positivt, rungende *ja*. Men løsningen er ikke let …

TIL VENSTRE: FOTOILLUSTRATION: TOKIO ONOGI; *TIL VENSTRE:* FOTOILLUSTRATION: STEVE BUNDERSON; *TIL HØJRE:* FOTOILLUSTRATION: MATTHEW REIER

Familielivet, hjemmeundervisning og forældres vejledning er universalmidlet mod alle disse lidelser, en kur mod alle sygdomme, en løsning på alle problemer …

Åh, brødre og søstre, Guds sønner og døtre, Kristi Kirkes medlemmer, alle trossamfunds medlemmer, alle nationers folk, lad os gribe til dette universalmiddel og helbrede vore sår og vaccinere vore børn imod ondskab ved den enkle proces at undervise og opdrage dem i Herrens lære. Enhver far og mor i Zion, og enhver katolik, protestant, jøde eller muslim og alle andre forældre har samme ansvar: At lære deres børn at bede og vandre retskaffent for Herren!« (i Conference Report, april 1965, s. 60-65).

HOWARD W. HUNTER (1907-1995), KIRKENS FJORTENDE PRÆSIDENT

»Lad mig bruge et øjeblik på at fortælle om en lille oplevelse, som gjorde indtryk på mig, da jeg var dreng …

Det var en tidlig sommermorgen. Jeg stod henne ved vinduet. Gardinet skjulte mig for to små væsner ude på plænen. Den ene var en stor fugl, og den anden var en lille fugl, som tydeligvis lige havde forladt reden. Jeg så den store fugl hoppe ud på plænen, stampe med sine fødder og lægge hovedet på skrå. Den trak en fed orm op af plænen og hoppede tilbage. Den lille fugl åbnede næbbet på vid gab, men den store fugl slugte ormen.

Så så jeg den store fugl flyve op i et træ. Den hakkede i barken et stykke tid og kom tilbage med en stor bille i næbbet. Den lille fugl åbnede næbbet på vid gab, men den store fugl slugte billen. Der lød en skræppende protest.

Så fløj den store fugl væk, og jeg så den ikke mere, men jeg holdt øje med den lille fugl. Efter et stykke tid hoppede den lille fugl ud på plænen, stampede med fødderne, lagde hovedet på skrå og halede en stor orm op af plænen.

Gud velsigne de gode mennesker, som underviser vore børn og unge« (»En lærer«, *Stjernen*, februar 1973).

GORDON B. HINCKLEY (1910-), KIRKENS FEMTENDE PRÆSIDENT

»Jeg vil gerne komme med en anmodning til alle, der er kaldet som ledere, til den store skare af lærere og missionærer og til familieoverhovederne: I alt hvad I gør, mæt da ånden – giv sjælen næring …

Jeg er sikker på, at verden hungrer efter åndelig føde. Amos profeterede fordum: ›Der skal komme dage, siger Gud Herren, da jeg sender hunger over landet, ikke hunger efter brød eller tørst efter vand, men efter at høre Herrens ord.

De skal flakke om fra hav til hav, og fra nord til øst skal de strejfe rundt og søge efter Herrens ord, men de finder det ikke.

På den dag skal de smukke unge piger og de unge mænd afkræftes af tørst‹ (Amos 8:11-13).

Der er en hunger i landet, og en ægte tørst – en stor hunger efter Herrens ord og en umættet tørst efter det, der hører Ånden til. Det er vores pligt og mulighed at nære sjælen« (Conference Report, oktober 1967, s. 89-90). □

TIL VENSTRE: ILLUSTRATIONER AF ROBERT A. MCKAY; *TIL HØJRE:* PORTRÆT AF DAVID O. MCKAY, AF ALVIN GITTINS; *MORONI BESØGER JOSEPH SMITH I HANS SOVEVÆRELSE,* AF DALE KILBOURN; *JOSEPH SMITH MODTAGER GULDPLADERNE,* AF ROBERT T. BARRETT; FOTO AF BRIGHAM YOUNG; FOTO AF WILFORD WOODRUFF; FOTOILLUSTRATION: MATTHEW REIER

»HVAD DU END GØR, GØR DET AF HELE DIN KRAFT«

I 1898 var David O. McKay (1873-1970), som senere blev Kirkens niende præsident, missionær i Skotland og led af hjemve. Han havde kun været i byen Stirling i nogle få uger og følte sig meget modløs. Han og hans kammerat tilbragte en morgen med at vandre omkring ved Stirling Castle. På vej tilbage til byen fik de øje på en bygning under opførelse. »Over hoveddøren,« forklarede præsident McKay senere, »var der en stenbue, hvilket var usædvanligt for et almindeligt hjem, og hvad der var endnu mere usædvanligt var, at jeg ovre fra det modsatte fortov kunne se, at der stod en indskription på den stenbue.

Jeg sagde til min kammerat: ›Det var usædvanligt! Jeg går over og ser, hvad der står på den.‹ Da jeg var kommet tæt nok på, ramte budskabet mig, ikke som et budskab hugget i sten, men som om det kom fra ham, som vi tjente:

›Hvad du end gør, gør det af hele din kraft‹« (i Conference Report, oktober 1956, s. 91).

Det budskab, som den unge ældste modtog den morgen, var at udføre sin opgave som missionær i Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige godt. Det var også et budskab, som præsident McKay efterlevede og belærte om gennem et helt livs tjeneste.

DET SKETE I SEPTEMBER

Følgende er nogle få betydningsfulde begivenheder fra Kirkens historie, som fandt sted i september måned.

21.-22. september 1823: Englen Moroni viste sig for Joseph Smith og fortalte ham om eksistensen af en gammel optegnelse, hvorfra Joseph Smith senere oversatte Mormons Bog.

22. september 1827: Joseph Smith modtog guldpladerne fra englen Moroni på højen Cumorah i nærheden af Josephs hjem i Palmyra i New York.

9. september 1850: De Forenede Staters kongres dannede Utah-territoriet. Den 20. september blev Brigham Young udnævnt til territoriets guvernør.

2. september 1898: Præsident Wilford Woodruff døde i en alder af 91 år i San Francisco i Californien, og den 13. september samme år blev Lorenzo Snow Kirkens femte præsident.

LEDERSKABSTIPS

Somme tider er folk, som kaldes til lederstillinger usikre på deres egne evner. De sammenligner måske sig selv med andre – selv dem, som de er blevet kaldet til at tjene – og føler sig utilstrækkelige.

Ældste Joseph B. Wirthlin fra De Tolv Apostles Kvorum minder os om, at vi ikke skal sammenligne os med nogen andre. Herren har blot bedt os om at gøre, hvad vi kan. »Det eneste, I skal bekymre jer om,« siger ældste Wirthlin, »er at stræbe efter at være det bedste, I kan være. Og hvordan gør I så det? I holder øjnene fæstnet mod de mål, der betyder mest i livet, og så går I hen mod dem et skridt ad gangen« (»Et trin ad gangen«, *Liahona*, januar 2002, s. 29). □

Sådan anvender du *Liahona* for september 2002

FORSLAG TIL SAMTALER

■ »Tålmodighed, en himmelsk dyd«, side 2: Præsident Thomas S. Monson fortæller om de hellige i Den Tyske Demokratiske Republik, som tålmodigt holdt ud. Har Herren givet dig løfter, måske i din patriarkalske velsignelse, som du venter på at se opfyldt? Hvordan kan du udvikle tålmodighed og tro som de hellige i Tyskland?

■ »›Han elskede dem indtil det sidste‹«, side 10: Ældste Jeffrey R. Holland forklarer, at noget aldrig ophører, nemlig Kristi rene kærlighed. Hvordan kan du trække på denne urokkelige kilde til åndelig styrke og støtte?

■ »Min ven og medtjener: Luan Felix da Silvas eksempel«, side 14: Er vi ofte så optaget af vore egne problemer, at vi glemmer at hjælpe dem, der har brug for os? Hvordan kan du være mere som Luan Felix da Silva og koncentrere dig om andres behov?

■ »Himlens vinduer åbnes«, side L2: Præsident James E. Fausts bedstefar gav sin gårds bedste afgrøder som tiende. Hvordan kan vi udvise samme ånd i dag, selv om vi betaler tiende med penge?

EMNER I DETTE NUMMER

L=*Lille Liahona*

FOTO: KELLY LARSEN

SKRIV OM OPLEVELSER MED FAMILIEAFTEN

Vi indbyder jer til at fortælle om jeres bedste familieaften. Fortæl os, hvad I foretog jer, og hvad der gjorde det effektivt. Send jeres ideer, historier og beretninger til Family Home Evening Experiences, *Liahona*, Floor 24, 50 East North Temple Street, Salt Lake City, UT 84150-3223, USA, eller send en e-mail til **cur-liahona-imag@ldschurch.org**. Vedlæg venligst fulde navn, adresse, telefonnummer og ward eller gren og stav.

***Erobringen af Jeriko*, af Frank Adams**
»Da folket hørte lyden fra hornene, udstødte de kampråbet så højt, at muren faldt sammen, og de kunne gå lige ind i byen og indtage den« (Jos 6:20).

»Det er lederens ansvar, eller lærerens ansvar, at lære medlemmerne at elske – ikke lederen eller læreren, men evangeliets sandhed. Altid og overalt ser vi Kristus glemme sig selv for at udføre sin Faders vilje. Ligeledes bør vore ledere og lærere, hvad angår deres personlighed, glemme sig selv til fordel for den sandhed, som han ønsker, at de skal undervises i«. Se præsident David O. McKay, »Nutidige profeter taler om evangelisk undervisning«, side 44.

DANISH
4 02229 89110 8